
**NKP(b):n KESKUSKOMITEAN
JA KESKUSKONTROLLIKOMITEAN
YHDISTETTY TÄYSISTUNTO ³⁷**

tammikuun 7—12 pnä 1933

*„Pravda“ № 10 ja 17;
tammikuun 10 ja 17 pnä 1933*

ENSIMMÄISEN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET

Selostus tammikuun 7 p:nä 1933

I

VIISIVUOTISSUUNNITELMAN KANSAINVÄLINEN MERKITYS

Toverit! Viisivuotissuunnitelman ilmestyessä päivänvaloon ihmiset tuskin olettivat, että viisivuotissuunnitelmalla voi olla valtava kansainvälinen merkitys. Useat päinvastoin ajattelivat, että viisivuotissuunnitelma on Neuvostoliiton yksityisasia, tärkeä ja vakava asia, mutta sittenkin Neuvostoliiton yksityinen, kansallinen asia.

Historia on kuitenkin osoittanut, että viisivuotissuunnitelman kansainvälinen merkitys on äärettömän suuri. Historia on osoittanut, että viisivuotissuunnitelma ei ole Neuvostoliiton yksityisasia, vaan koko kansainvälisen proletariaatin asia.

Jo kauan ennen viisivuotissuunnitelman ilmestymistä, sillä kaudella, jolloin taistelumme interventtejä vastaan oli päättymässä ja jolloin me olimme siirtymässä taloudellisen rakennustyön raiteille, jo sillä kaudella Lenin sanoi, että meidän taloudellisella rakennustyöllämme on syvälinen kansainvälinen merkitys, että Neuvostovallan jokainen askel eteenpäin talou-

dellisen rakennustyön tiellä herättää syvää vastakaikua kapitalististen maiden mitä erilaisimpien väestökerosten keskuudessa ja jakaa ihmiset kahteen leiriin — proletaarisen vallankumouksen kannattajien leiriin ja sen vastustajien leiriin.

Silloin Lenin sanoi:

„Nyt vaikutamme kansainväliseen vallankumoukseen pääasiallisesti talouspolitiikallamme. Kaikki katsovat Venäjän Neuvostotasavaltaan, kaikki työtätekevät maailman kaikissa maissa, ilman mitään poikkeusta ja ilman mitään lioittelua. Tämä on saavutettu... Taistelu on siirtynyt tälle alalle koko maailman mitassa. Jos ratkaisemme tämän tehtävän, — silloin olemme voittaneet kansainvälisessä mittakaavassa varmasti ja lopullisesti. Tämän vuoksi taloudellisen rakennustyön kysymyksillä on meille aivan poikkeuksellinen merkitys. Tällä rintamalla meidän on saavutettava voitto hiraalla, vähitellen tapahtuvalla — nopealla emme voi — mutta järkähtämättömällä kohoamisella ja eteenpäinmenolla“ (kts. XXVI osa, s. 410—411 ³⁹).

Tämä oli sanottu sillä kaudella, jolloin me olimme lopettelemassa sotaa interventtejä vastaan, jolloin aseellisesta taistelusta kapitalismia vastaan olimme siirtymässä taisteluun taloudellisella rintamalla, taloudellisen rakennustyön kauteen.

Siitä on kulunut monta vuotta, ja Neuvostovallan jokainen askel taloudellisen rakennustyön alalla, jokainen vuosi, jokainen vuosineljännes on loistavasti todistanut oikeiksi nämä toveri Leninin sanat.

Mutta kaikkein loistavimmin on nämä Leninin sanat todistanut oikeiksi meidän rakennustyömme viisivuotissuunnitelma, tämän suunnitelman syntyminen, sen kehitys, sen toteuttaminen. Ja todellakin näyttää siltä, ettei yksikään askel taloudellisen rakennustyön tiellä maassamme ole herättänyt sellaista vastakaikua

Euroopan, Amerikan ja Aasian kapitalistimaiden mitä erilaisimpien väestökerrosten taholta kuin kysymys viisivuotissuunnitelmasta, sen kehityksestä, sen toteuttamisesta.

Ensi aikoina porvaristo ja sen sanomalehdistö ottivat viisivuotissuunnitelman vastaan pilkallisesti. „Mielikuvitusta“, „houretta“, „utopiaa“ — näin ne silloin ristivät viisivuotissuunnitelmamme.

Sitten, kun alkoi käydä selväksi, että viisivuotissuunnitelman toteuttaminen antaa realisia tuloksia, — ne alkoivat lyödä hätärumpua ja väittää, että viisivuotissuunnitelma uhkaa kapitalistimaiden olemassaoloa, että sen toteuttaminen johtaa Euroopan markkinoiden täyttymiseen tavaroilla, että se johtaa dumpingin voimistumiseen ja työttömyyden lisääntymiseen.

Mutta kun tämäkään Neuvostovaltaa vastaan tähdäty temppu ei tuottanut odotettuja tuloksia, niin kaikenlaisten firmojen, sanomalehtien, erilaisten yhdistysten y.m. erilaiset edustajat alkoivat tehdä lukuisia matkoja Neuvostoliittoon nähdäkseen omin silmin, mitä Neuvostoliitossa oikeastaan on tekeillä. En puhu tässä työläisedustajistoista, jotka aivan viisivuotissuunnitelman ilmaantumisesta pitäen ovat tuoneet ilmi ihailunsa Neuvostovallan aloitteiden ja menestyksen johdosta ja ilmaisseet olevansa valmiit tukemaan Neuvostoliiton työväenluokkaa.

Siitä lähtien alkoikin niin sanotun yleisen mielihiteen, porvarillisen sanomalehdistön, kaikenlaisten porvarillisten yhdistysten j.n.e. kahtiajakaantuminen. Toiset väittivät, että viisivuotissuunnitelma on täydellisesti romahtanut ja bolshevikit ovat häviön partaalla.

Toiset päinvastoin vakuuttivat, että vaikka bolshevikit ovatkin kunnottomia ihmisiä, niin heidän viisivuotissuunnitelmansa kuitenkin luonnistuu ja kaikesta päättäen he saavuttavat päämääränsä.

On ehkä paikallaan esittää erilaisten porvarillisten sanomalehtien lausuntoja.

Ottakaamme esimerkiksi amerikkalainen sanomalehti „New York Times“³⁹. Tämä lehti kirjoitti marraskuun lopulla 1932:

„Teollisuuden viisivuotissuunnitelma, joka on asettanut päämääräkseen taisteluhaasteen esittämisen mittasuhteiden tunnolle ja joka pyrkii päämääräänsä „kustannuksista huolimatta“, kuten Moskova on usein ylpeästi kerskaillut, ei todellisuudessa ole mikään suunnitelma. Se on spekulatiota“.

Siis viisivuotissuunnitelma ei ole edes suunnitelma, vaan tyhjänpäiväistä spekulatiota.

Ja tässä on englantilaisen porvarillisen sanomalehden „Daily Telegraphin“⁴⁰ lausunto, joka on annettu marraskuun lopulla 1932:

„Jos pidämme tätä suunnitelmaa „suunnitelmatalouden“ koettimena, niin meidän on sanottava, että se on täydellisesti romahtanut“.

„New York Timesin“ lausunto marraskuussa 1932:

„Kollektivisointi on mennyt häpeällisesti myttyyn. Se on saattanut Venäjän nälänhädän partaalle“.

Puolalaisen porvarillisen sanomalehden „Gazeta Polskan“⁴¹ lausunto kesällä 1932:

„Tilanne näyttää siltä kuin Neuvostojen hallitus olisi joutunut maaseudun kollektivisointipolitiikkoineen umpikujaan“.

Englantilaisen porvarillisen sanomalehden „Financial Timesin“⁴² lausunto marraskuulta 1932:

„Stalin ja hänen puolueensa ovat politiikkansa tuloksena joutuneet viisivuotissuunnitelman systeemin romahduksen partaalle sekä kaikkien sen suoritettavana olleiden tehtävien epäonnistumisen partaalle“.

Italialaisen aikakauslehden „Politican“⁴³ lausunto:

„Olisi typerää ajatella, että 160 miljoonaa ihmistä käsittävän kansan nelivuotinen työ, neljä vuotta yli-inhimillistä taloudellista ja poliittista ponnistelua niin vahvan järjestelmän taholta kuin on bolshevistinen järjestelmä, ei olisi mitään luonut. Päinvastoin, he ovat luoneet paljonkin... Ja kuitenkin romahdus on ilmeinen, se on kaikille silmännähtävä tosiasia. Siitä ovat vakuuttuneet ystävät ja viholliset, bolshevikit ja bolshevikkien vastustajat, oppositiolaiset oikealta ja vasemmalta“.

Lopuksi amerikkalaisen porvarillisen aikakauslehden „Current Historyn“⁴⁴ lausunto:

„Nykyisen asiointilan tarkasteleminen Venäjällä vie näin ollen siihen johtopäätökseen, että viisivuotishjelma on epäonnistunut sekä julistamiinsa päämääriin nähden että vielä perusteellisemmin sen yhteiskunnallisiin peruseriaatteisiin nähden“.

Sellaisia ovat porvarillisen sanomalehdistön erään osan lausunnot.

Tuskin kannattaa arvostella näiden lausuntojen kirjoittajia. Luulen, ettei kannata. Ei kannata, koska nämä „kovakalloiset“ ihmiset kuuluvat senlaatuisiin keskiajan kaivannaisiin, joille tosiasiat eivät merkitse mitään ja jotka, toteutuipa meidän viisivuotissuunnitelmamme miten tahansa, kaikesta huolimatta tulevat vatkuttamaan omaansa.

Siirrymme nyt toisten sanomalehtien lausuntoihin, jotka ovat lähtöisin samasta porvarillisesta leiristä.

Tässä on tunnetun ranskalaisen porvarillisen sanomalehden „Tempsin“⁴⁵ lausunto tammikuulta 1932:

„Neuvostoliitto on päässyt voittajaksi ensimmäisellä kierroksella, teollistaen maansa ilman ulkomaisen pääoman apua“.

Saman „Tempsin“ lausunto kesällä 1932:

„Kommunismi vie uudestirakentamisen päätökseen suunnatonta vauhtia, samaan aikaan kuin kapitalistinen järjestelmä sallii kulkea vain hitain askelin... Ranskassa, missä maaomaisuus on jaoteltu loppumattomiin eri omistajain kesken, ei maatalouden mekanisointi ole mahdollinen; Neuvostot taas pystyivät ratkaisemaan tämän probleemin teollistamalla maatalouden... Kilpailussa meidän kanssamme bolshevikit ovat päässeet voittajiksi“.

Englantilaisen porvarillisen aikakauslehden „Round Tablen“⁴⁶ lausunto:

„Viisivuotissuunnitelman saavutukset ovat ihmeteltävä ilmiö. Harkovin ja Stalingradin traktoritehtaat, autotehdas AMO Moskovassa, Nizhni-Novgorodin autotehdas, Dneprin vesivoimalaitos, valtavat teräsvalimot Magnitogorskissa ja Kuznetskissa, kokonainen konerakennustehtaiden ja kemiallisten tehtaiden verkosto Uralilla, joka on muuttumassa neuvosto-Ruhriksi, — kaikki nämä ja muut teollisuuden saavutukset kaikkialla maassa todistavat, että olkootpa vaikeudet minkälaisia tahansa, neuvostoteollisuus kasvaa ja varttuu kuin hyvin kasteltu kasvi... Viisivuotissuunnitelma on laskenut perustan tulevalle kehitykselle ja tavattomasti voimistanut Neuvostoliiton mahtia“.

Englantilaisen porvarillisen sanomalehden „Financial Timesin“ lausunto:

„Konerakennusteollisuudessa saavutetut menestykset eivät jätä mitään sijaa epäilyksille. Näiden menestysten ylisteleminen sanomalehdissä ja puheissa ei ole suinkaan perusteetonta. Ei pidä

unohtaa, että ennen valmistettiin Venäjällä vain kaikkein yksinkertaisimpia koneita ja työkaluja. Tosin kyllä nytkin koneiden ja työkalujen tuonnin absoluuttiset numerot kasvavat; mutta ulkopaïn tuotujen koneiden suhteellinen osuus verrattuna niihin, jotka valmistetaan itse Neuvostoliitossa, pienenee jatkuvasti. Neuvostoliitto valmistaa tällä hetkellä kaiken metallurgia- ja sähköteollisuuttaan varten tarvitsemansa koneiston. Se on kyennyt luomaan oman autoteollisuutensa. Se on luonut työvälineiden ja työkalujen tuotannon, joka käsittää koko asteikon pienimmistä tarkkuusvälineistä aina raskaimpiin pusertimiin asti. Mitä taas tulee maatalouskoneisiin, niin Neuvostoliitto ei enää ole riippuvainen niiden tuonnista ulkomailta. Sitä paitsi Neuvostohallitus ryhtyy toimenpiteisiin sitä varten, että hiilen ja raudan tuotannon jälkeenjääminen ei estäisi viisivuotissuunnitelman toteuttamista neljässä vuodessa. Vastarakennetut valtavat tehtaat takaavat epäilemättä raskaan teollisuuden tuotannon huomattavan kasvun“.

Itävaltalaisen porvarillisen sanomalehden „Neue Freie Pressen“⁴⁷ lausunto vuoden 1932 alussa:

„Bolshevismia voidaan manata, mutta se on tunnettava. Viisivuotissuunnitelma on uusi kolossi, joka on otettava huomioon ja ainakin taloudellisiin laskelmiin“.

Lausunto, jonka on antanut lokakuussa 1932 englantilainen kapitalisti Gibson Jarvie, „United Dominion“ pankin puheenjohtaja:

„Haluan selittää, että en ole kommunisti enkä bolshevikki, olen selvä kapitalisti ja individualisti.. Venäjä kulkee eteenpäin samaan aikaan, kun meidän tehtaistamme liian monet seisovat ja suunnilleen 3 miljoonaa meidän kansastamme etsii epätoivoisesti työtä. Viisivuotissuunnitelmalle naurettiin ja sen romahdusta ennustettiin. Mutta voitte olla varmoja siitä, että viisivuotissuunnitelman olosuhteissa on tehty enemmän kuin aiottiin... Kaikissa teollisuuskaupungeissa, joissa kävin, muodostuu uusia tarkan suunnitelman mukaan rakennettuja kaupunginosia leveine puilla ja istutuksilla koristettuine katuineen, aivan uudenaikaisine taloineen, kouluineen, sairaaloineen, työläisklubeineen ja ehdotto-

masti lastenseimineen ja lastenkoteineen, joissa huolehditaan työssä olevien äitien lapsista... Älkää yrittäkökään väheksyä venäläisten suunnitelmia älkääkään tehkö virhettä toivomalla, että Neuvostohallitus voi romahtaa... Nykyinen Venäjä on maa, jolla on sielu ja ihanne. Venäjä on ihmeteltävän aktiivisuuden maa. Minä uskon, että Venäjän pyrkimykset ovat terveet... Kenties kaikkein tärkeintä on se, että koko nuorisolla ja työläisillä Venäjällä on eräs seikka, jota valitettavasti ei nykyään ole kapitalistisissa maissa, nimittäin — toivo“.

Amerikkalaisen porvarillisen aikakauslehden „Nationin“⁴⁸ lausunto marraskuussa 1932:

„Viisivuotissuunnitelman neljä vuotta ovat tuoneet mukanaan todellakin mainioita saavutuksia. Neuvostoliitto on työskennellyt sota-ajan voimaperäisyydellä uuden elämän perustusten rakentamisen luovassa tehtävässä. Maan ulkonäkö muuttuu kerrassaan tuntemattomaksi... Tämä pitää paikkansa Moskovaan nähden sen satoine vast'ikään asfaltilla laskettuine katuineen ja puistikkoinen, uusine rakennuksineen, uusine esikaupunkeineen ja kokonaisine tehdasvyöhykkeineen kaupungin laidoilla. Tämä pitää paikkansa myöskin vähemmän huomattaviin kaupunkeihin nähden. Uusia kaupunkeja on syntynyt aroille ja erämaihin, eikä vain muutamia kaupunkeja, vaan vähintään 50 kaupunkia 50—250 tuhatteen nousevine väestöineen. Kaikki ne ovat syntyneet viimeisten neljän vuoden aikana ja jokainen niistä on jonkin luonnonrikkauksien jalostamista varten rakennetun uuden teollisuuslaitoksen tai useampien teollisuuslaitosten keskus. Sadat uudet piiri sähköasemat ja monet Dneprostroin tapaiset jättiläislaitokset toteuttavat vähitellen Leninin lausetta: „Sosialismi on Neuvostovalta ynnä sähköistäminen“... Neuvostoliitto on järjestänyt äärettömän monien sellaisten tuotteiden joukkotuotannon, joita Venäjä ei koskaan ennen ole valmistanut: traktorien, kombainien, korkealaatuisten terästen, synteettisen kautsun, kuulalaakerien, voimakaiden diesel-moottorien, 50 tuhannen kilowatin turbiinien, puhe-linkaluston, sähkökoneiden tuotannon vuoriteollisuutta varten, lentokoneiden, autojen, polkupyörien ja useiden satojen uusien konetyyppien tuotannon... Ensi kertaa historiassa Venäjällä tuote-

taan alumina, magnesiittia, apatiittia, jodia, potaskaa ja useita muita arvokkaita tuotteita. Neuvostoliiton tasangoilla eivät ole enää tienviittoina kirkkojen ristit ja kupoolit, vaan viljaleivaattorit ja painorehutornit. Kolhoosit rakentavat asuintaloja, navettoja ja sikaloita. Sähkö tunkeutuu maaseudulle, radio ja sanomalehdet ovat jo vallanneet maaseudun. Työläiset opettelevat työskentelemään uuslaikaisimmilla koneilla. Talonpoikaisnuorukaiset valmistavat ja käyttävät maatalouskoneita, jotka ovat suurempia ja monimutkaisempia kuin mitä Amerikka on milloinkaan nähnyt. Venäjä alkaa „ajatella koneilla“. Venäjä siirtyy nopeasti puun aikakaudesta raudan, teräksen, betonin ja moottorien aika-kauteen“.

Englantilaisen „vasemmistolais“-reformistisen aikakauslehden „Forwardin“⁴⁹ lausunto syyskuussa 1932:

„Silmiinpistävää on se suurenmoinen työ, joka on käynnissä Neuvostoliitossa. Uusia tehtaita, uusia kouluja, uusia elokuva-teattereita, uusia klubeja ja uusia suunnattoman suuria taloja — kaikkialla uusia rakennuksia. Monet niistä ovat jo valmiita, toiset ovat vielä rakennustelineiden ympäröiminä. On vaikea kertoa englantilaiselle lukijalle, mitä on tehty kahden viime vuoden aikana ja mitä edelleen tullaan tekemään. Tämä kaikki täytyy nähdä, jotta se voidaan uskoa. Meidän omat saavutuksemme, jotka olemme toteuttaneet sodan aikana, ovat mitättömiä siihen verrattuina, mitä Neuvostoliitossa tehdään. Amerikkalaiset myöntävät, että luomiskuumeen ollessa kiihkeimmillään länsivaltioissa ei siellä ollut mitään sellaista kuin nykyään Neuvostoliitossa tapahtuva kuumeinen luomistyö. Kahden viime vuoden kuluessa on Neuvostoliitossa tapahtunut niin paljon muutoksia, että on mahdotonta enää kuvitella, mitä siellä tuleekaan olemaan vielä 10 vuoden kuluttua... Heittäkää pois ajatuksistanne mielikuvitukselliset kauhujurut, joita kerrotaan Englannin sanomalehdissä, jotka niin itsepintaisesti ja mielettömästi levittävät valheita Neuvostoliitosta. Heittäkää pois mielestänne myöskin kaikki se puolinen totuus ja ne ymmärtämättömyyteen perustuvat vaikutelmat, joiden liikkeellelaskijoina ovat diletanttimaiset intelligentit, jotka katsovat suosiollisesti Neuvostoliittoon keskiluokan silmälasien läpi, mutta joilla ei ole pienintäkään käsitystä siitä, mitä siellä tapahtuu... Neuvostoliitto

rakentaa uutta yhteiskuntaa terveellä pohjalla. Tämän päämäärän toteuttamiseksi on uskallettava, on työskenneltävä innostuksella, sellaisella tarmolla, jota maailma ei tähän saakka ole tuntenut, on taisteltava mitä suurimpia vaikeuksia vastaan, jotka ovat kiertämättömiä yritettäessä rakentaa sosialismia laajassa maassa, joka on eristetty muusta maailmasta. Mutta käytyäni tässä maassa toisen kerran kahden vuoden kuluessa sain sen vaikutelman, että se kulkee varman edistyksen tietä, suunnittelee, luo ja rakentaa, ja se tekee tätä kaikkea sellaisessa mitassa, joka on selvä haaste vihamieliselle kapitalistiselle maailmalle“.

Tällaista erilaisuutta ja kahtiajakoa on porvarillisten piirien leirissä, joista piireistä toiset ovat Neuvostoliiton ja sen muka epäonnistuneen viisivuotissuunnitelman tuhoamisen kannalla, mutta toiset nähtävästi kannattavat kaupallista yhteistoimintaa Neuvostoliiton kanssa, laskien ilmeisesti voivansa hyötyä jonkin verran viisivuotissuunnitelman voitoista.

Kysymys kapitalistimaiden työväenluokan suhtautumisesta viisivuotissuunnitelmaan, sosialistisen rakennustyön menestyksiin Neuvostoliitossa on erikoinen kysymys. Tässä voitaisiin rajoittua mainitsemaan lausunto, jonka on antanut eräs monilukuisista työläisedustajistoista, joita käy joka vuosi Neuvostoliitossa, vaikkapa esimerkiksi Belgian työläisedustajiston lausunto. Tämä lausunto on tyypillinen poikkeuksetta kaikille työläisedustajistoille, olkoonpa sitten puhe Englannin tai Ranskan, Saksan tai Amerikan tai muiden maiden työläisedustajistoista. Se on tällainen:

„Me olemme ihastuneita siitä valtavasta rakennustyöstä, jonka näimme matkallamme. Moskovassa samoin kuin Makejevassa, Gorlovkassa, Harkovissa ja Leningradissa me voimme todeta, millaisella innostuksella siellä työskennellään. Kaikki koneet ovat uusinta mallia. Tehtaissa on puhdasta, paljon ilmaa ja valoa. Me

näimme, miten Neuvostoliitossa annetaan työläisille lääkintä- ja saniteettiapua. Työläisten asuintalot on rakennettu tehtaiden lähetyville. Työläisasutuksiin on perustettu kouluja ja lastenseimiä; lapset saavat osakseen mitä suurinta huolenpitoa. Me saimme nähdä vanhojen ja vastarakennettujen tehtaiden, vanhojen ja uusien asuinrakennusten välisen eron. Kaikki, mitä me näimme, antoi meille selvän käsityksen kommunistisen puolueen johdolla uutta yhteiskuntaa rakentavien työtätekevien valtavasta voimasta. Me näimme Neuvostoliitossa suuren kulttuurielämän nousun samaan aikaan, kun muissa maissa vallitsee alaspäinmeno kaikilla aloilla, vallitsee työttömyys. Me saimme nähdä, minkälaisia pelottavia vaikeuksia Neuvostoliiton työtätekevät kohtaavat tiellään. Sitä paremmin me ymmärrämme sen ylpeyden, jolla he näyttävät meille voittojaan. Me olemme varmoja siitä, että he voittavat kaikki esteet“.

Sellainen on viisivuotissuunnitelman kansainvälinen merkitys. Meidän tarvitsi suorittaa rakennustyötä vain pari kolme vuotta, näyttää viisivuotissuunnitelman ensimmäiset menestykset, kun koko maailma jakaantui kahteen leiriin — sellaisten ihmisten leiriin, jotka herkeämättä haukkuvat meitä, ja sellaisten ihmisten leiriin, jotka ovat hämmästyneitä viisivuotissuunnitelman menestyksistä, puhumattakaan siitä, että on olemassa ja voimistuu meidän oma leirimme koko maailmassa, kapitalistimaiden työväenluokan leiri, joka iloitsee Neuvostoliiton työväenluokan menestyksistä ja on valmis antamaan sille tukensa koko maailman porvariston kauhuksi.

Mitä tämä merkitsee?

Se merkitsee, että viisivuotissuunnitelman kansainvälinen merkitys, sen menestysten ja valloitusten kansainvälinen merkitys ei jätä sijaa epäilyille.

Se merkitsee, että kapitalistiset maat kantavat kohdussaan proletaarista vallankumousta, ja juuri siksi, että ne kantavat kohdussaan proletaarista val-

lankumousta, porvaristo tahtoi ammentaa viisivuotissuunnitelman vastoinkäymisistä uuden todistuskappaleen vallankumousta vastaan, kun taas proletariaatti päinvastoin pyrkii ammentamaan ja todella ammentaa viisivuotissuunnitelman menestyksistä uuden todistuskappaleen vallankumouksen puolesta koko maailman porvaristoa vastaan.

Viisivuotissuunnitelman menestykset mobilisoivat kaikkien maiden työväenluokan vallankumoukselliset voimat kapitalismia vastaan,— se on kiistämätön tosiasia.

Viisivuotissuunnitelman kansainvälinen vallankumouksellinen merkitys on todella mittaamaton, siitä ei voi olla epäilystä.

Sitä suurempaa huomiota meidän on kiinnitettävä viisivuotissuunnitelmaa, viisivuotissuunnitelman sisältöä, viisivuotissuunnitelman perustehtäviä koskevaan kysymykseen.

Sitä suuremmalla huolella on meidän analysoitava viisivuotissuunnitelman tuloksia, viisivuotissuunnitelman täyttämisen ja toteuttamisen tuloksia.

II

VIISIVUOTISSUUNNITELMAN PERUSTEHTÄVÄ JA SEN TOTEUTTAMISEN TIE

Siirtykäämme viisivuotissuunnitelman olemusta koskevaan kysymykseen.

Mikä on viisivuotissuunnitelma?

Mikä oli viisivuotissuunnitelman perustehtävä?

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli siirtää maamme, jonka tekniikka oli takapajuinen, toisinaan

keskiaikainenkin, uuden, nykyaikaisen tekniikan raiteille.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli Neuvostoliiton muuttaminen voimattomasta, kapitalistimaiden oikuista riippuvaisesta agraarimaasta teolliseksi ja mahtavaksi, täysin itsenäiseksi ja maailman kapitalismin oikuista riippumattomaksi maaksi.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli — muuttaessa Neuvostoliitto teolliseksi maaksi — kapitalististen ainesten syrjäyttäminen loppuun asti, sosialististen talousmuotojen rintaman laajentaminen ja taloudellisen perustan luominen luokkien hävittämiseksi Neuvostoliitossa ja sosialistisen yhteiskunnan rakentamiselle.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli sellaisen teollisuuden luominen maahamme, joka kykenisi varustamaan ja järjestämään uudelleen ei ainoastaan teollisuuden kokonaisuudessaan, vaan myöskin liikenteen ja maatalouden — sosialismin pohjalla.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli johtaa pieni ja pirstottu maatalous kollektiivisen suurtalouden raiteille, turvata täten sosialismille taloudellinen perusta maaseudulla ja tällä tavoin poistaa kapitalismin palauttamisen mahdollisuus Neuvostoliitossa.

Viisivuotissuunnitelman tehtävänä oli vihdoin luoda maassamme kaikki välttämättömät teknilliset ja taloudelliset edellytykset maan puolustuskuntoisuuden kohottamiselle mahdollisimman korkealle, mikä antaa mahdollisuuden lyödä päättävästi takaisin kaikki ja kaikenlaiset sotilaalliset interventioyritykset ulkoapäin, kaikki ja kaikenlaiset sotilaalliset päällekkäisyryitykset ulkoapäin.

Mikä saneli tämän viisivuotissuunnitelman perustehtävän ja mikä oli sen perusteluna?

Se, että oli välttämätöntä lopettaa Neuvostoliiton teknillis-taloudellinen takapajuisuus, joka tuomitsi Neuvostoliiton sellaiseen elämään, joka ei ollut kadettava, se, että oli välttämätöntä luoda maassamme sellaiset edellytykset, jotka tekisivät Neuvostoliitolle mahdolliseksi ei ainoastaan saavuttaa, vaan aikaa myöten myöskin sivuuttaa teknillis-taloudellisessa suhteessa edistyneimmät kapitalistiset maat.

Se näkökohta, että Neuvostovalta ei voi pysyä kauan pystyssä takapajuisen teollisuuden perustalla, että vain uudenaikainen suurteollisuus, joka ei jää jälkeen kapitalististen maiden teollisuudesta, vaan pystyy aikaa myöten myöskin menemään sen edelle, voi olla todellisena ja luotettavana perustuksena Neuvostovalle.

Se näkökohta, että Neuvostovalta ei voi kauan nojautua kahteen vastakkaiseen perustaan, sosialistiseen suurteollisuuteen, joka tuhoaa kapitalistisia aineksia, ja pieneen, yksilölliseen talonpoikaistalouteen, joka synnyttää kapitalistisia aineksia.

Se näkökohta, että niin kauan kuin maataloudelle ei ole luotu suurtuotannon pohjaa, niin kauan kuin pieniä talonpoikaistalouksia ei ole yhdistetty suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, on kapitalismin palauttamisen vaara Neuvostoliittoon realistempi kuin mikään muu kaikista mahdollisista vaaroista.

Lenin on sanonut:

„Vallankumous sai aikaan sen, että poliittisen järjestelmänsä puolesta Venäjä saavutti muutamassa kuukaudessa edistyneimmät maat.

Mutta se ei riitä. Sota on armoton, se asettaa kysymyksen säälimättömän jyrkästi: joko tuho tai edistyneimpien maiden säävuttaminen ja sivuuttaminen myöskin taloudellisestl... Joko tuho tai eteenpäin rientäminen täyttä höyryä. Näin historia asettaa kysymyksen“ (kts. XXI osa, s. 191⁵⁰).

Lenin on sanonut:

„Niin kauan kuin elämme pientalonpoikaisessa maassa, on Venäjällä kapitalismille lujempi taloudellinen perusta kuin kommunistille. Tämä on muistettava. Jokainen, joka huolellisesti tarkkailee maaseudun elämää ja vertaa sitä elämään kaupungissa, tietää, että me emme ole repineet irti kapitalismin juuria emmekä järkyttäneet sisäisen vihollisen perustusta, pohjaa. Tämä vihollinen pysyy pystyssä pikkutalouden varassa, ja sen järkyttämiseen on olemassa vain yksi keino — maan talouden, siihen luettuna myös maanviljelyksen siirtäminen uudelle teknilliselle perustalle, nykyaikaisen suurtuotannon teknilliselle perustalle... Vasta silloin, kun maa tulee sähköistetyksi, kun teollisuudelle, maataloudelle ja liikenteelle luodaan nykyaikaisen suurteollisuuden teknillinen perusta, — vasta silloin me voitamme lopullisesti“ (kts. XXVI osa, s. 46—47⁵¹).

Nämä ajatukset muodostivatkin pohjan niille puolueen esittämille näkökohdille, jotka johtivat viisivuotissuunnitelman laatimiseen, jotka johtivat viisivuotissuunnitelman perustehtävän määrittelyyn.

Sellainen on kysymys viisivuotissuunnitelman perustehtävästä.

Mutta näin valtavan suunnitelman toteuttamista ei saa alkaa umpimähkään, mistä sattuu. Jotta tällainen suunnitelma voidaan toteuttaa, on ennen kaikkea löydettävä suunnitelman perusrengas, sillä vain löytämällä perusrenkaan ja tarttumalla siihen voidaan vetää mukaan suunnitelman kaikki muut renkaat.

Mikä oli viisivuotissuunnitelman perusrengas?

Viisivuotissuunnitelman perusringas oli raskas teollisuus ja sen keskeisin osa — konerakennusteollisuus. Sillä vain raskas teollisuus kykenee uudestirakentamaan ja nostamaan jaloilleen sekä teollisuuden kokonaisuudessaan että liikenteen ja maatalouden. Viisivuotissuunnitelman toteuttaminen olikin aloitettava siitä. Siis raskaan teollisuuden kuntoonpalauttaminen oli asetettava viisivuotissuunnitelman toteuttamisen pohjaksi.

Meillä on Leninin antamia ohjeita myöskin tästä asiasta:

„Venäjän pelastuksena ei ole ainoastaan hyvä sato talonpoikaistaloudessa — se on vielä vähän,— eikä ainoastaan se, että talonpoikaistolle kulutustarvikkeita tuottava kevyt teollisuus on hyvässä kunnossa,— sekin on vielä vähän — me tarvitsemme myös välttämättä raskasta teollisuutta... Pelastamatta raskasta teollisuutta ja palauttamatta sitä kuntoon me emme kykene rakentamaan minkäänlaista teollisuutta, ja ilman sitä me yleensä joudumme perikatoon itsenäisenä maana... Raskas teollisuus tarvitsee apurahoja valtiolta. Jos me emme pysty löytämään niitä, niin me sivistysvaltiona, saatikka sitten sosialistisena valtiona, joudumme perikatoon“ (kts. XXVII osa, s. 349⁵²).

Mutta raskaan teollisuuden kuntoonpalauttaminen ja kehittäminen, varsinkin niin takapajuisessa ja köyhässä maassa kuin meidän maamme oli viisivuotissuunnitelman alussa, on mitä vaikein asia, sillä raskas teollisuus vaatii, kuten tunnettua, suunnattoman suuria rahamenoja ja määrätyn minimin kokeneita teknillisiä voimia, joita ilman raskaan teollisuuden kuntoonpalauttaminen on yleensä puhuen mahdotonta. Tiesikö puolue tämän ja ymmärsikö se tämän? Tiesi kyllä. Eikä ainoastaan tiennyt, vaan ilmoitti sen

kaikkien kuultavaksi. Puolue tiesi, millä keinoin raskas teollisuus oli rakennettu Englannissa, Saksassa ja Amerikassa. Se tiesi, että raskas teollisuus oli rakennettu näissä maissa joko suurien lainojen avulla tai toisten maiden ryöstämisellä tahi molemmin keinoin samanaikaisesti. Puolue tiesi, että nämä tiet ovat suljetut meidän maallemme. Mutta mihin se sitten luotti? Se luotti maamme omiin voimiin. Se luotti siihen, että kun meillä on Neuvostovalta ja kun me nojaudumme maan, teollisuuden, liikenteen, pankkien ja kaupan kansallistamiseen, niin me voimme noudattaa mitä ankarinta säästäväisyyspolitiikkaa kasataksemme riittävän määrän varoja raskaan teollisuuden kuntoonpalauttamista ja kehittämistä varten. Puolue sanoi suoraan, että tämä työ vaatii suuria uhrauksia ja että meidän täytyy avoimesti ja tietoisesti suostua näihin uhrauksiin, jos haluamme saavuttaa päämäärämme. Puolue laski voivansa suorittaa tämän työn maamme sisäisillä voimilla ilman orjuuttavaa luottoa ja lainaa ulkomailta.

Lenin sanoi tämän johdosta:

„Meidän on pyrittävä rakentamaan valtio, jossa työläiset säilyttäisivät johtoasemansa talonpoikiin nähden ja talonpoikien luottamuksen sekä karkoittaisivat yhteiskunnallisista suhteistaan tyyten pois kaikki tuhlaavaisuuden jäljet noudattaen mitä suurinta säästäväisyyttä.

Meidän täytyy päästä valtiokoneistossamme mitä suurimpaan säästäväisyyteen. Meidän on karkoitettava siitä kaikki liiallisuuk-sien jäljet, joita siihen on jäänyt niin paljon tsaarin Venäjältä, sen virkavaltais-kapitalistisesta koneistosta.

Eikö siitä tule talonpoikaisen rajoittuneisuuden valtakunta?

Ei. Jos me säilytämme työväenluokalla talonpoikaiston johdon, niin noudattamalla taloudessamme mitä suurinta säästäväi-

syyttä meille käy mahdolliseksi päästä valtiossamme siihen, että jokainen pieninkin säästö varataan koneistetun suurteollisuutemme kehittämiseen, sähköistämisen ja turveteollisuuden kehittämiseen, Volhovan voimalaitoksen loppuunrakentamiseen j.n.e.

Siinä ja vain siinä on meidän toivomme. Vain silloin me voimme, kuvaannollisesti sanoen, hypätä yhden ratsun selästä toisen ratsun selkään: nimittäin talonpoikaisen, maalaismaisen, raihnaisten ratsun selästä, rappiotilaan joutuneen talonpoikaismaan oloja vastaavan säästötoimenpiteiden hevosen selästä sellaisen ratsun satulaan, jota proletariaatti etsii eikä voi olla etsimättä itselleen.— koneistetun suurteollisuuden, sähköistämisen. Volhovstroin j.n.e. satulaan“ (kts. XXVII osa. s. 417⁵³).

On hypättävä talonpojan raihnaisten ratsun selästä koneistetun suurteollisuuden ratsun selkään — tätä päämäärää puolue tavoitteli viisivuotissuunnitelmaa laatiessaan ja sen täyttämiseen pyrkiessään.

On otettava käyntöön mitä ankarin säästäväisyysspolitiikka ja kasattava maamme teollistamisen rahoittamiseen välttämättömät varat — tälle tielle oli lähdettävä voidaksemme luoda raskaan teollisuuden ja toteuttaa viisivuotissuunnitelman.

Rohkea tehtävä? Vaikea tie? Mutta meidän puolueettamme nimitetäänkin Leninin puolueeksi juuri sen vuoksi, että sillä ei ole oikeutta pelätä vaikeuksia.

Enemminkin. Puolueen luottamus viisivuotissuunnitelman toteuttamisen mahdollisuuteen ja usko työväenluokan voimiin oli niin voimakas, että puolue piti mahdollisena asettaa tehtäväkseen tämän vaikean työn toteuttamisen ei viidessä vuodessa, kuten viisivuotissuunnitelma vaati, vaan neljässä vuodessa, oikeastaan neljässä vuodessa ja kolmessa kuukaudessa, jos siihen lisätään erikoinen vuosineljännes.

Tällä pohjalla syntyikin kuuluisa tunnus: „Viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa“.

Ja miten on käynyt?

Tosiasiat ovat jälkeinpäin osoittaneet, että puolue oli oikeassa.

Tosiasiat ovat osoittaneet, että ilman tätä rohkeutta ja luottamusta työväenluokan voimiin ei puolue olisi voinut saavuttaa sitä voittoa, josta nyt olemme oikeutetusti ylpeät.

III

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET TEOLLISUUDEN ALALLA

Siirtykäämme nyt kysymykseen viisivuotissuunnitelman toteuttamisen tuloksista.

Minkälaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset teollisuuden alalla?

Olemmeko saavuttaneet voiton tällä alalla?

Olemme. Emmekä ole saavuttaneet ainoastaan pelkkää voittoa, vaan olemme tehneet enemmänkin kuin itsekkään odotimme, enemmän kuin mitä voivat odottaa kaikkein kiihkomielisimmätäkään henkilöt puolueesamme. Sitä eivät kiellä nyt vihollisetkaan. Sitäkin vähemmän sitä voivat kieltää ystävämme.

Meillä ei ollut mustaa metallurgiaa, maan teollistamisen perustaa. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut traktoriteollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut autoteollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut työkalukoneteollisuutta: Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut vankkaa ja uudenaikaista kemiallista teollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut todellista eikä vankkaa teollisuutta uudenaikaisten maatalouskoneiden tuottamiseksi. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut lentokoneeteollisuutta. Nyt se meillä on.

Sähköenergian tuotannon alalla me olimme aivan viimeisellä sijalla. Nyt olemme päässeet yhdelle ensimmäisistä sijoista.

Naftatuotteiden ja hiilen tuotannon alalla me olimme viimeisellä sijalla. Nyt olemme päässeet yhdelle ensimmäisistä sijoista.

Meillä oli vain yksi ainoa kivihiili- ja metallurgia-tukikohta — Ukrainassa, ja senkin me saimme vaivoin hoidetuksi. Me olemme päässeet siihen, että paitsi tämän tukikohdan hyvään kuntoon saattamista olemme luoneet Itään vielä uuden kivihiili- ja metallurgia-tukikohdan, joka on maamme ylpeys.

Meillä oli vain yksi ainoa kutomateollisuuden tukikohta — maamme pohjoisosassa. Olemme päässeet siihen, että lähiaikoina meillä tulee olemaan kaksi uutta kutomateollisuuden tukikohtaa — Keski-Aasiassa ja Länsi-Siperiassa.

Emme ole ainoastaan luoneet näitä uusia suunnattoman suuria teollisuusaloja, vaan olemme luoneet ne sellaisessa mittakaavassa ja laajuudessa, että niiden rinnalla kalpenee Euroopan teollisuuden mittakaava ja laajuus.

Kaikki tämä on johtanut siihen, että kapitalistiset ainekset on syrjäytetty teollisuudesta lopullisesti ja peruuttamattomasti ja sosialistinen teollisuus on tul-

lut teollisuuden ainoaksi muodoksi Neuvostoliitossa.

Kaikki tämä on johtanut siihen, että maamme on muuttunut agraarimaasta teollisuusmaaksi, sillä teollisuustuotannon ominaispaino maataloustuotantoon verrattuna on kohonnut 48%:sta viisivuotiskauden alussa (v. 1928) 70%:iin viisivuotiskauden neljännen vuoden päättyessä (v. 1932).

Kaikki tämä on johtanut siihen, että viisivuotiskauden neljännen vuoden loppuun mennessä meidän onnistui täyttää yleisen teollisuustuotannon ohjelmasta, joka oli laadittu viideksi vuodeksi, 93,7%, kohottaen teollisuustuotannon määrää enemmän kuin kolminkertaisesti sodanedelliseen tasoon verraten ja enemmän kuin kaksinkertaisesti vuoden 1928 tasoon verraten. Mitä taas tulee raskaan teollisuuden tuotanto-ohjelmaan, niin olemme täyttäneet viisivuotissuunnitelman 103%:lla.

Tosin on meillä jäänyt täyttämättä 6% viisivuotissuunnitelman yleisestä ohjelmasta. Mutta se johtuu siitä, että naapurimaidemme kieltäytyessä allekirjoittamasta kanssamme hyökkäämättömyyssopimuksia ja tilanteen mutkistuessa Kauko-Idässä⁵⁴ meidän oli pakko maanpuolustusta vahvistaaksemme siirtää nopeasti useita tehtaita tuottamaan uudenaikaisia puolustusvälineitä. Ja tämä siirto, jonka suorittamiseen oli tarpeen määrätty valmistuskausi, johti siihen, että nämä tehtaot keskeyttivät tuotteiden valmistuksen neljän kuukauden ajaksi, mikä ei voinut olla vaikuttamatta viisivuotissuunnitelman yleisen tuotanto-ohjelman toteuttamiseen vuoden 1932 kuluessa. Tämä toimenpide johti siihen, että me poistimme kokonaan

maan puolustuskuntoisuutta haittaavat aukot. Mutta se ei voinut olla vaikuttamatta kielteisesti viisivuotissuunnitelman tuotanto-ohjelman täyttämiseen. Ilman tätä lisäseikkaa olisimme sekä täyttäneet että varmasti myös ylittäneetkin viisivuotissuunnitelman yleistä tuotantoa koskevat numerot, siitä ei voi olla epäilystäkään.

Tämä kaikki on johtanut vihdoin siihen, että Neuvostoliitto on muuttunut heikosta ja puolustukseen valmistautumattomasta maasta puolustuskuntoisuuden kannalta mahtavaksi maaksi, joka on valmis kaikkien yllätysten varalta, maaksi, joka kykenee valmistamaan joukkomitassa kaikkia uudenaikaisia puolustusvälineitä ja varustamaan niillä armeijansa ulkoapäin tulevan hyökkäyksen kohdistuessa maamme.

Tällaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman yleiset tulokset teollisuuden alalla.

Päätelkää nyt itse, mitä arvoa on kaiken tämän jälkeen porvarillisen sanomalehdistön jaarittelulla viisivuotissuunnitelman „romahduksesta“ teollisuuden alalla.

Mutta miten ovat teollisuustuotannon kasvua koskevat asiat kapitalistisissa maissa, jotka kärsivät tällä hetkellä ankaraa pulaa?

Tässä on kaikille tunnettuja virallisia tietoja.

Kun Neuvostoliiton teollisuustuotannon määrä vuoden 1932 loppuun mennessä nousi sodanedelliseen tasoon verraten 334%:iin, niin Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen teollisuustuotannon määrä laski saman ajan kuluessa 84%:iin sodanedellisestä tasostaan, Englannin 75%:iin, Saksan 62%:iin.

Kun Neuvostoliiton teollisuustuotannon määrä nousi vuoden 1932 loppuun mennessä vuoden 1928 tasoon verraten 219% :iin, niin Yhdysvaltojen teollisuustuotannon määrä laski saman ajan kuluessa 56% :iin, Englannin 80% :iin, Saksan 55% :iin, Puolan 54% :iin.

Mitä nämä tiedot osoittavat elleivät sitä, että kapitalistinen teollisuusjärjestelmä ei ole kestänyt koetta kilpailussa neuvostojärjestelmän kanssa ja että neuvostollisella teollisuusjärjestelmällä on kaikki edut kapitalistiseen järjestelmään verrattuna.

Meille sanotaan, että kaikki tuo on hyvä asia, on rakennettu paljon uusia tehtaita ja laskettu pohja teollistamiselle. Mutta olisi ollut paljon parempi luopua teollistamispolitiikasta, tuotantovälinetuotannon laajentamispolitiikasta tai ainakin lykätä tämä tehtävä taka-alalle, jotta olisi voitu valmistaa enemmän karttuunia, jalkineita, vaatteita ja muita joukkokulutuksen esineitä.

Joukkokulutuksen esineitä on tosiaankin tuotettu vähemmän kuin mitä tarvitaan, ja se aiheuttaa eräitä vaikeuksia. Mutta tällöin on tiedettävä ja ymmärrettävä, mihin meidät olisi johtanut moinen politiikka, joka olisi tähdännyt teollistamistehtävain lykkäämiseen taka-alalle. Tietysti olisimme voineet niistä puolesta-toista miljardista ruplasta valuuttaa, jotka tällä kaudella käytimme koneiden hankkimiseen raskaalle teollisuudellemme, jättää puolet puuvillan, nahkan, villan, kautsun y.m. tuontiin ulkomailta. Meillä olisi silloin ollut enemmän karttuunia, jalkineita ja vaatteita. Mutta siinä tapauksessa meillä ei olisi traktori- eikä autoteollisuutta eikä vähänkään kunnollista mustaa metallurgiaa, ei olisi metallia koneiden val-

mistamiseen ja me olisimme aseettomia uudella tekniikalla varustettua kapitalistista ympäristöä vastaan.

Me olisimme siinä tapauksessa menettäneet mahdollisuuden varustaa maataloutta traktoreilla ja maatalouskoneilla ja olisimme siis viljatta.

Me olisimme menettäneet mahdollisuuden saavuttaa voitto kapitalistisista aineksista maassamme ja olisimme siis tavattomasti lisänneet kapitalismin palauttamismahdollisuuksia.

Meillä ei olisi siinä tapauksessa kaikkia niitä nykyaikaisia puolustusvälineitä, joita ilman maan valtiollinen riippumattomuus on mahdoton, joita ilman maa muuttuu ulkomaisten vihollisten sotatoimien kohteeksi. Me olisimme siinä tapauksessa joutuneet enemmän tai vähemmän samanlaiseen asemaan kuin nykyinen Kiina, jolla ei ole omaa raskasta teollisuuttaan, jolla ei ole omaa sotatarviketeollisuuttaan ja jota nyt näytkivät kaikki, jotka suinkin viitsivät.

Sanalla sanoen, siinä tapauksessa olisi tuloksena ollut sotilaallinen interventio, ei hyökkäämättömyyssopimuksia, vaan sota, vaarallinen sota elämästä ja kuolemasta, verinen ja epätasaväkinen sota, sillä tässä sodassa me olisimme olleet melkein aseettomia sellaisten vihollisten edessä, joiden käytettävänä ovat kaikki uudenaikaiset hyökkäysvälineet.

Sellaisen kääntein saa asia, toverit.

On selvää, että itseään arvossa pitävä valtiovalta, itseään arvossa pitävä puolue ei voinut asettua tuollaiselle tuhoisalle näkökannalle.

Ja juuri siksi, että puolue hylkäsi sellaisen valankumouksenvastaisen kannan, juuri siksi se saavutti

ratkaisevan voiton viisivuotissuunnitelman toteuttamisessa teollisuuden alalla.

Toteuttaessaan viisivuotissuunnitelmaa ja järjestäessään voittoa teollisen rakennustyön alalla puolue noudatti teollisuuden kehittämisen mahdollisimman nopean vauhdin politiikkaa. Puolue ikäänkuin hoputti maatamme jouduttaen sen juoksua eteenpäin.

Menettelikö puolue oikein noudattaessaan mahdollisimman nopean vauhdin politiikkaa?

Kyllä, se menetteli ehdottomasti oikein.

Ei voida olla kannustamatta eteenpäin maata, joka on jäänyt sata vuotta jälkeen ja jota tämän jälkeensä jääneisyyden vuoksi uhkaa kuolemanvaara. Vain tällä tavoin voitiin antaa maalle mahdollisuus varustautua nopeasti uudelleen uuden tekniikan pohjalla ja päästä vihdoinkin kulkemaan leveää tietä.

Edelleen me emme voineet tietää, minä päivänä imperialistit hyökkäävät Neuvostoliiton kimppuun ja keskeyttävät rakennustyömme — ja että ne olisivat voineet hyökätä millä hetkellä tahansa käyttäen hyväkseen muamme teknillis-taloudellista heikkoutta, siitä ei voinut olla epäilystä. Siksi puolueen oli pakko hoputtaa maata, että ei olisi hukattu aikaa, sen oli pakko käyttää tarkoin hyväkseen hengähdystauko ja ehtiä laskemaan Neuvostoliitossa teollistamisen pohja, joka on Neuvostoliiton mahtavuuden perusta. Puolueella ei ollut mahdollisuutta odottaa ja manöveerata, vaan sen oli noudatettava mahdollisimman nopean vauhdin politiikkaa.

Vihdoin puolueen oli mahdollisimman lyhyessä ajassa tehtävä loppu heikkoudesta maanpuolustuksen alalla. Sillä hetkellä vallinneet olosuhteet, kapitalistis-

ten maiden asevarustelujen kasvu, aseistariisumis-
aatteen luhistuminen, kansainvälisen porvariston viha
Neuvostoliittoa kohtaan — kaikki tämä pakoitti puo-
luetta jouduttamaan maan puolustuskuntoisuuden, sen
riippumattomuuden perustan, vahvistamista.

Mutta oliko puolueella realinen mahdollisuus mitä
nopeimman vauhdin politiikan noudattamiseen? Oli.
Tämä mahdollisuus ei sillä ollut ainoastaan siksi, että
se ennätti saada maamme ajoissa liikkeelle nopean
etenemisen hengessä, vaan ennen kaikkea siksi, että
se voi laajassa uuden rakentamisessa nojautua vanhoi-
hin ja uusittuihin tehtaisiin, joihin työläiset sekä
insinööri- ja teknikkokunta olivat jo perehtyneet ja
jotka tämän johdosta tekivät mahdolliseksi toteuttaa
kehityksen mahdollisimman nopeaa vauhtia.

Tällä pohjalla meillä kasvoi ensimmäisellä viisivuo-
tiskaudella uuden rakennustyön nopea nousu, täyteen
mittaan päässeen rakennustyön innostus, uudisraken-
nusten sankareita ja iskurityöläisiä, myrskyisen kehi-
tysvauhdin käytäntö.

Voidaanko sanoa, että toisella viisivuotiskaudella
täytyy noudattaa aivan samanlaista mahdollisimman
nopean vauhdin politiikkaa?

Ei, sitä ei voida sanoa.

Ensiksikin, viisivuotissuunnitelman menestykselli-
sen toteuttamisen tuloksena me olemme jo täyttäneet
pääpiirteissään sen perustehtävän — uuden nykyaikai-
sen teknillisen perustan luomisen teollisuudelle, liiken-
teelle ja maataloudelle. Kannattaako tämän jälkeen
hoputtaa ja kannustaa maata? On selvää, että se ei
ole nyt välttämätöntä.

Toiseksi, viisivuotissuunnitelman menestyksellisen täyttämisen tuloksena meidän on jo onnistunut kohottaa maan puolustuskykyisyys asiaankuuluvalla tasolla. Kannattaako tämän jälkeen hoputtaa ja kannustaa maata? On selvää, että nyt se ei ole välttämätöntä.

Ja lopuksi, viisivuotissuunnitelman menestyksellisen täyttämisen tuloksena meidän on onnistunut rakentaa kymmeniä ja satoja uusia suuria tehtaita ja kombinaatteja, joilla on uusi monimutkainen tekniikka. Se merkitsee, että toisella viisivuotiskaudella eivät teollisuustuotannossa enää esitä pääosaa vanhat tehtaat, joiden tekniikkaan on jo perehdytty, kuten tapahtui ensimmäisellä viisivuotiskaudella, vaan uudet tehtaat, joiden tekniikkaan ei vielä ole perehdytty ja johon on perehdyttävä. Mutta uusiin teollisuuslaitoksiin ja uuteen tekniikkaan perehtyminen on paljon vaikeampaa kuin vanhojen ja uusittujen tehtaiden käyttäminen, joiden tekniikkaan on jo perehdytty. Se vaatii enemmän aikaa työläisten sekä insinööri- ja teknikkokunnan ammattitaidon kohottamiseen ja uusien tottumusten hankkimiseen uuden tekniikan täydellistä hyväksikäyttöä varten. Eikö kaiken tämän jälkeen ole selvää, että vaikka haluaisimmekin, niin emme voisi toteuttaa toisella viisivuotiskaudella, varsinkaan sen parin kolmen ensimmäisen vuoden kuluessa, nopeimman kehitysvauhdin politiikkaa.

Sen vuoksi olen sitä mieltä, että toiselle viisivuotiskaudelle meidän on otettava vähemmän nopea teollisuustuotannon lisääntymisen vauhti. Ensimmäisellä viisivuotiskaudella teollisuustuotteiden vuotuinen lisäys oli keskimäärin 22%. Olen sitä mieltä, että toiselle viisivuotiskaudelle on otettava teollisuustuotan-

non keskimääräiseksi vuosittaiseksi lisäykseksi miniminä 13—14%. Kapitalistisille maille on tällainen teollisuustuotannon lisääntymisen vauhti saavuttamaton ihanne. Eikä ainoastaan teollisuustuotannon lisääntymisen tällainen vauhti, vaan vieläpä keskimääräinen viidenkin prosentin vuotuinen lisäys on niille nyt saavuttamaton ihanne. Mutta siksipä ne ovatkin kapitalistisia maita. Neuvostomaa ja sen neuvostollinen talousjärjestelmä on toista. Meidän talousjärjestelmämme vallitessa on meillä täysi mahdollisuus toteuttaa ja meidän täytyy toteuttaa miniminä 13—14%:n vuosittainen tuotannon lisäys.

Ensimmäisellä viisivuotiskaudella meidän onnistui järjestää uuden rakennustyön innostus, päätös, ja me saavutimme ratkaisevaa menestystä. Se on oikein hyvä asia. Mutta nyt se ei riitä. Nyt meidän on täydennettävä sitä uusiin tehtaisiin ja uuteen tekniikkaan perehtymisen innostuksella, päätöksellä, työn tuottavaisuuden tuntuvalle kohottamisella ja tuotantokustannusten tuntuvalle alentamisella.

Se on nyt pääasia.

Sillä vain tällä pohjalla me voimme päästä siihen, että sanokaamme toisen viisivuotiskauden toiselle puoliskolle tultaessa voisimme ottaa uuden voimakkaan vauhdin sekä rakentamisen alalla että teollisuustuotannon lisäyksen alalla.

Lopuksi muutama sana tuotannon kehityksen vauhdista ja tuotteiden vuotuisen lisäyksen prosenttimäärästä. Teollisuusmiehemme harrastavat tätä kysymystä kovin vähän. Se on kuitenkin hyvin mielenkiintoinen kysymys. Mitä ovat tuotannon kasvun prosentit ja mitä piilee itse asiassa kasvun jokaisessa prosentissa?

Katsokaamme esimerkiksi vuotta 1925 kuntoonpalauttamiskaudella. Tuotannon vuotuinen lisäys oli silloin 66%. Teollisuuden kokonaistuotanto oli 7.700 miljoonaa ruplaa. 66%:n lisäys muodosti silloin absoluutteisissa numeroissa yli 3 miljardia. Siis lisäyksen jokainen prosentti oli silloin 45 miljoonaa ruplaa. Katsokaamme nyt vuotta 1928. Se toi 26%:n lisäyksen, s.o. melkein kolme kertaa vähemmän prosenttisuhteessa kuin vuosi 1925. Teollisuuden kokonaistuotanto oli silloin 15.500 miljoonaa ruplaa. Koko lisäys vuodessa oli absoluutteisissa numeroissa 3.280 miljoonaa ruplaa. Siis lisäyksen jokainen prosentti teki silloin 126 miljoonaa ruplaa, s.o. melkein kolme kertaa suuremman summan kuin v. 1925, jolloin meillä oli 66%:n lisäys. Katsokaamme lopuksi vuotta 1931. Se toi 22%:n lisäyksen, s.o. kolme kertaa vähemmän kuin v. 1925. Teollisuuden kokonaistuotanto oli silloin 30.800 miljoonaa ruplaa. Koko lisäys oli absoluutteisissa numeroissa yli 5.600 miljoonaa. Siis lisäyksen jokainen prosentti teki yli 250 miljoonaa ruplaa, s.o. kuusi kertaa enemmän kuin v. 1925, jolloin meillä oli 66%:n lisäys, ja kaksi kertaa enemmän kuin v. 1928, jolloin meillä oli yli 26 prosentin lisäys.

Mitä tämä kaikki osoittaa? Sitä, että tuotannon lisäyksen vauhtia tutkittaessa ei saa rajoittua tarkastelemaan yksinomaan lisäysprosenttien yleissummaa. On tiedettävä myöskin, mitä lisäyksen jokaisessa prosentissa piilee ja mikä on tuotannon vuotuisen lisäyksen yhteissumma. Esimerkiksi vuodelle 1933 suunnittelempa 16%:n lisäyksen, s.o. neljä kertaa vähemmän kuin v. 1925. Mutta se ei vielä merkitse, että myöskin tuotannon lisäys tuona vuotena tulee olemaan

neljä kertaa pienempi. Tuotannon lisäys v. 1925 oli absoluuttisissa numeroissa yli 3 miljardia ruplaa ja jokainen prosentti teki 45 miljoonaa ruplaa. Ei ole syytä epäillä sitä, etteikö tuotannon lisäys v. 1933 absoluuttisissa numeroissa, kun lisäyksen normi on 16%, ole vähintään 5 miljardia ruplaa, s.o. melkein kaksi kertaa enemmän kuin v. 1925, ja lisäyksen jokainen prosentti vastaa vähintään 320—340 miljoonaa ruplaa, s.o. muodostaa ainakin seitsemän kertaa suuremman summan kuin lisäyksen jokainen prosentti v. 1925.

Sellaisen käänteeseen saa asia, toverit, kun kysymystä vauhdista ja lisäyksen prosentteista tarkastellaan konkreettisesti.

Sellaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset teollisuuden alalla.

IV

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET MAATALOUDEN ALALLA

Siirtykäämme kysymykseen neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tuloksista maatalouden alalla.

Maatalouden alalla viisivuotissuunnitelma on kollektivisoinnin viisivuotissuunnitelma. Mitä puolue piti lähtökohtanaan kollektivisointia toteuttaessaan?

Puolue piti lähtökohtanaan sitä, että proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi ja sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi on teollistamisen lisäksi välttämätöntä siirtyminen pienestä yksilöllisestä talonpoikaistaloudesta traktoreilla ja uudenaikaisilla maatalouskoneilla

varustettuun suureen kollektiiviseen maatalouteen, joka on ainoa Neuvostovallan luja perusta maaseudulla.

Puolue piti lähtökohtanaan sitä, että ilman kollektivisointia ei maatumme voida johtaa sosialismin taloudellisen perustuksen rakentamisen leveälle tielle, monimiljoonaista työtätekevää talonpoikaista ei voida pelastaa kurjuudesta eikä tietämättömyydestä.

Lenin sanoi, että

„Pientaloudella ei päästä puutteesta“ (kts. XXIV osa, s. 540⁵⁵).

Lenin sanoi, että

„Jos me tulemme vanhaan tapaan pysymään pienissä talouksissa, vaikkapa vapaina kansalaisinakin vapaalla maalla, niin meitä uhkaa kuitenkin väistämätön tuho“ (kts. XX osa, s. 417⁵⁶).

Lenin sanoi, että

„Vain yhteisen, arttelityön, osuustoiminnallisen työn avulla voidaan päästä pois siitä umpikujasta, johon imperialistinen sota on meidät ajanut“ (kts. XXIV osa, s. 537⁵⁷).

Lenin sanoi, että

„On siirryttävä yhteisviljelyyn suurissa mallitalouksissa; ilman sitä ei voida päästä siitä taloudellisesta rappiutilasta, siitä suoraan epätoivoisesta tilasta, missä Venäjä on“ (kts. XX osa, s. 418⁵⁸).

Pitäen tätä lähtökohtanaan Lenin tuli seuraavaan perusjohtopäätökseen:

„Vain siinä tapauksessa, että meidän onnistuu käytännössä osoittaa talonpojille maan yhteisen, kollektiivisen, osuustoiminnallisen ja arttelina viljelemisen edut, ainoastaan siinä tapauksessa, että meidän onnistuu osuustoiminnallisten ja arttelitalouksien avulla auttaa talonpoikaa, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka saa todella todistetuksi talonpojalle olevansa oikeassa ja todella vetää pysyvästi ja todenteolla puolelleen monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon“ (kts. XXIV osa, s. 579⁵⁹).

Puolue piti näitä Leninin asettamuksia lähtökoh-
tanaan toteuttaessaan maatalouden kollektivisointi-
ohjelmaa, viisivuotissuunnitelman ohjelmaa maatalou-
den alalla.

Tällöin viisivuotissuunnitelman tehtävänä maatalou-
dessa oli se, että oli yhdistettävä hajallaan olevat ja
pienet yksilölliset talonpoikaistaloudet, joilla ei ollut
mahdollisuutta käyttää traktoreita eikä uudenaikaisia
maatalouskoneita, suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi,
jotka on varustettu korkealle kehittyneen maatalou-
den kaikilla uudenaikaisilla välineillä, ja muille
vapaille maille oli järjestettävä valtion mallitalouksia,
neuvostotiloja.

Viisivuotissuunnitelman tehtävänä maataloudessa
oli Neuvostoliiton muuttaminen pientalonpoikaisesta
ja takapajuisesta maasta kollektiivisen työn pohjalle
järjestetyn ja tavaratuotannoltaan kaikkein voimak-
kaimman suurmaatalouden maaksi.

Mitä puolue on saanut aikaan toteuttaessaan
viisivuotissuunnitelman ohjelman maatalouden alalla
neljässä vuodessa? Onko se täyttänyt tämän ohjelman
vai onko se kärsinyt romahduksen?

Puolue on saanut aikaan sen, että se on kyen-
nyt noin kolmen vuoden kuluessa järjestämään yli
200 tuhatta kollektiivista taloutta ja noin 5 tuhatta
neuvostotilaa viljanviljelyksen ja karjanhoidon alalla,
saaden samalla aikaan kylvöalan laajenemisen 4 vuo-
dessa 21 miljoonalla hehtaarilla.

Puolue on saanut aikaan sen, että kolhoosit yhdis-
tävät nyt yli 60% talonpoikaistalouksista, jotka käsit-
tävät yli 70% kaikista talonpoikain maista, mikä

merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä kolminkertaisesti.

Puolue on saanut aikaan sen, että 500—600 miljoonan puudan asemesta tavaraviljaa, mikä saatiin viljanhankinnoilla yksilöllisen talonpoikaistalouden ollessa vallitsevana, sillä on nyt mahdollisuus saada viljanhankinnoilla 1.200—1.400 miljoonaa puutaa tavaraviljaa vuosittain.

Puolue on saanut aikaan sen, että kulakisto luokkana on nujerrettu, vaikkakaan sitä ei ole vielä lopullisesti hävitetty, työtätekevä talonpoikaisto on vapautettu kulakin orjuudesta ja riistosta ja Neuvostovallalle on luotu kestävä taloudellinen pohja maaseudulla, kollektiivisen talouden pohja.

Puolue on saanut aikaan sen, että Neuvostoliitto on jo muutettu pientalonpoikaisen talouden maasta maailman suurimman maatalouden maaksi.

Sellaisia ovat yleispiirtein neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset maatalouden alalla.

Päätelkää nyt itse: mitä arvoa on kaiken tämän jälkeen porvarillisen sanomalehdistön jaarittelulla kollektivisoinnin „romahduksesta“, viisivuotissuunnitelman „epäonnistumisesta“ maatalouden alalla.

Mutta miten ovat asiat maataloudessa kapitalistisissa maissa, jotka nykyään kokevat ankaraa maatalouspulaa?

Tässä on kaikille tunnettuja virallisia tietoja.

Kylvöala on supistunut tärkeimmissä viljaa tuotavissa maissa 8—10%. Puuvillan kylvöala on supistunut Amerikan Yhdysvalloissa 15%, sokerijuurikkaan kylvöala on supistunut Saksassa ja Tshekkoslovakiassa

22—30%, pellavan kylvöala Liettuassa ja Latviassa 25—30%.

Amerikan maatalousdepartementin tietojen mukaan Yhdysvaltojen maatalouden kokonaistuotannon arvo laski 11 miljardista dollarista v. 1929 5 miljardiin dollariin v. 1932. Viljanviljelyksessä siellä kokonaistuotannon arvo laski 1.288 miljoonasta dollarista v. 1929 — 391 miljoonaan dollariin v. 1932. Puuvillan alalla siellä tapahtui lasku 1.389 miljoonasta dollarista v. 1929 — 397 miljoonaan dollariin v. 1932.

Eivätkö nämä tosiasiat puhu maatalouden neuvostoyhteisöön verrattuna? Eivätkö nämä tosiasiat puhu siitä, että kolhoosit ovat elinkykyisempi talousmuoto kuin yksilölliset ja kapitalistiset taloudet?

Sanotaan, että kolhoosit ja neuvostotilat eivät ole täysin kannattavia, että ne nielevät suunnattomasti varoja, että tällaisten laitosten pitämisessä ei ole mitään järkeä ja että olisi tarkoituksenmukaisempaa hajottaa ne ja jättää niistä vain kannattavat. Mutta näin voivat puhua vain henkilöt, jotka eivät ymmärrä mitään kansantalouden kysymyksistä eivätkä talouskysymyksistä. Enemmän kuin puolet kutomatehtaista oli joku vuosi sitten kannattamattomia. Osa tovereistamme ehdotti silloin näiden tehtaiden sulkemista. Miten meidän olisi käynyt, jos olisimme totelleet heitä? Olisimme tehneet suuren rikoksen maattamme kohtaan, työväenluokkaa kohtaan, sillä siten olisimme saattaneet turmioon kohoavan teollisuutemme. Miten me menettelimme silloin? Odotimme toista vuotta ja pääsimme siihen, että koko kutomateollisuus tuli kannattavaksi. Entä Gorjkin kaupungissa oleva autoteh-

taamme? Sekin on toistaiseksi kannattamaton. Ettekö käske sulkemaan sitä? Tai meidän musta metallurgiamme, joka myöskin toistaiseksi on kannattamaton? Eikö sitä pidä sulkea, toverit? Jos kannattavaisuutta katsotaan täten, niin meidän pitäisi kehittää täyttä vauhtia vain joitakin teollisuuden aloja, jotka antavat suurimman koron, esimerkiksi kondiittorteollisuutta, myllyteollisuutta, hajuvesiteollisuutta, trikooteollisuutta, leikkikaluteollisuutta j.n.e. En tietenkään vastusta näiden teollisuusalojen kehittämistä. Päinvastoin, niitä on kehitettävä, koska nekin ovat väestölle tarpeellisia. Mutta ensiksikään niitä ei voida kehittää ilman koneistoa ja polttoaineita, joita raskas teollisuus niille antaa. Toiseksi niiden pohjalle ei voida perustaa teollistamista. Näin on asia, toverit.

Kannattavaisuutta ei saa katsoa kaupustelijain tavoin, hetken kannalta. Kannattavaisuus on otettava koko kansantalouden kannalta, useampien vuosien näkökulmasta. Vain tällaista näkökantaa voidaan sanoa todella leniniläiseksi, todella marxiläiseksi. Eikä tämä näkökanta ole välttämätön ainoastaan teollisuuteen nähden, vaan vieläkin suuremmassa määrässä kolhooseihin ja neuvostotiloihin nähden. Ajatelkaahan vain: kolmisen vuoden kuluessa olemme luoneet yli 200 tuhatta kolhoosia ja noin 5 tuhatta neuvostotilaa, toisin sanoen olemme luoneet kokonaan uusia suuria tuotantolaitoksia, joilla on maataloudelle samanlainen merkitys kuin suurilla tehtailla teollisuudelle. Mainitkaapa jokin muu maa, joka olisi luonut kolmen vuoden kuluessa ei 205 tuhatta uutta suurta tuotantolaitosta, vaan vaikkapa vain 25 tuhatta tällaista tuotantolaitosta. Te ette voi mainita, sillä sellaista maata

ei ole eikä ole ollut. Mutta me olemme luoneet 205 tuhatta uutta tuotantolaitosta maatalouden alalla. Mutta osoittautuu, että maailmassa on ihmisiä, jotka vaativat, että näiden tuotantolaitosten täytyy tulla heti kannattaviksi, ja jos ne eivät tule heti kannattaviksi, niin ne pitää hävittää ja hajoittaa. Eikö ole selvää, että Herostratoksen maine ei anna yön rauhaa näille enemmän kuin omituisille ihmisille?

Kolhoosien ja neuvostotilojen kannattamattomuudesta puhuessani en ensinkään halua sanoa, että ne kaikki ovat kannattamattomia. Ei sinne päinkään! Kaikille on tunnettua, että jo nyt on olemassa koko joukko hyvin kannattavia kolhooseja ja neuvostotiloja. Meillä on olemassa tuhansia kolhooseja ja kymmeniä neuvostotiloja, jotka jo nyt ovat täysin kannattavia. Nämä kolhoosit ja neuvostotilat ovat puolueemme ylpeys, Neuvostovallan ylpeys. Kolhoosit ja neuvostotilat eivät tietenkään ole kaikkialla samanlaisia. Kolhoosien ja neuvostotilojen joukossa on vanhoja, uusia ja aivan nuoria. Nämä ovat vielä heikkoja taloudellisia elimistöjä, jotka eivät ole vielä täysin muotoutuneita. Niiden organisatoorisessa rakennustyössä on nyt suunnilleen sama kausi kuin tehtaillamme oli vuosina 1920—1921. On ymmärrettävää, että niiden enemmistö ei voi olla vielä kannattavia. Mutta että ne tulevat kannattaviksi 2—3 vuoden kuluessa aivan samoin kuin tehtaamme tulivat kannattaviksi vuoden 1921 jälkeen, siitä ei voi olla minkäänlaista epäilystä. Jos kieltäytyttäisiin auttamasta ja tukemasta niitä sillä perusteella, etteivät ne kaikki ole tällä hetkellä kannattavia, niin tehtäisiin suuri rikos työväenluokkaa ja talonpoikaista kohtaan. Vain kansan viholliset ja

vastavallankumoukselliset voivat asettaa kysymyksen kolhoosien ja neuvostotilojen tarpeettomuudesta.

Toteuttaessaan viisivuotissuunnitelmaa maataloudessa puolue suoritti kollektivisointia kiihdytetyllä vauhdilla. Menettelikö puolue oikein noudattaessaan kollektivisoinnin kiihdytetyn vauhdin politiikkaa? Se menetteli ehdottomasti oikein, vaikkakaan asia ei tässä sujunut ilman vissiä liikainnostusta. Toteuttaessaan kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaa ja raivatessaan pois kulakkipesiä puolue ei voinut pysähtyä puolitiehen—sen täytyi viedä tämä asia loppuun asti.

Tämä ensiksi.

Toiseksi, koska toisaalta oli käytettävänä traktoreita ja maatalouskoneita ja toisaalta käyttäen hyväkseen sitä seikkaa, ettei ollut maan yksityisomistusta (maan kansallistaminen!), puolueella oli kaikki mahdollisuudet jouduttaa voimaperäisesti maatalouden kollektivisointia. Ja todellakin, se saavutti tällä alalla hyvin suurta menestystä, sillä se ylitti kolminkertaisesti viisivuotissuunnitelman kollektivisoimisohjelman.

Merkitseekö se, että meidän on noudatettava kollektivisoinnin kiihdytetyn vauhdin politiikkaa myöskin toisella viisivuotiskaudella? Ei, se ei merkitse sitä. Asia on niin, että me olemme jo päättäneet kollektivisoinnin pääpiirteissään Neuvostoliiton tärkeimmillä alueilla. Näin ollen olemme tehneet tällä alalla enemmän kuin mitä voitiin odottaa. Eikä siinä kaikki, että kollektivisointi on pääpiirteissään päätetty. Olemme saaneet aikaan sen, että kolhoosit ovat tulleet kaik-

kein otollisimmaksi talousmuodoksi talonpoikaiston valtavan enemmistön tietoisuudessa. Se on suuri saavutus, toverit. Kannattaako tämän jälkeen kiivailla kollektivisoinnin nopean vauhdin puolesta? On selvää, että ei kannata.

Nyt ei ole kysymys enää kollektivisoinnin kiihdytetystä vauhdista ja vielä vähemmän siitä, pitääkö kolhoosien olla vai eikö olla—tämä kysymys on jo ratkaistu myönteisesti. Kolhoosit on lujitettu ja tie vanhoihin oloihin, yksilötalouteen on lopullisesti suljettu. Nyt on tehtävänä kolhoosien **organisatorinen** lujittaminen, tuholaisainesten heittäminen niistä ulos, oikeiden, koeteltujen, bolshevististen kaaderien valikoiminen kolhooselle ja kolhoosien tekeminen todella bolshevistisiksi.

Tämä on nyt pääasia.

Sellainen on kysymys viisivuotissuunnitelman täyttämisestä neljässä vuodessa maatalouden alalla.

V

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET TYÖLÄISTEN JA TALONPOIKIEN AINEELLISEN ASEMAN PARANTAMISEN ALALLA

Puhuin ylempänä teollisuuden ja maatalouden alalla saavuttamastamme menestyksestä, teollisuuden ja maatalouden noususta Neuvostoliitossa. Millaisia tuloksia tämä menestys on tuottanut työläisten ja talonpoikien aineellisen aseman parantamisen näkökannalta katsottuna? Mitkä ovat teollisuuden ja maatalouden alalla saavuttamamme menestyksen perus-

tulokset työtätekevien aineellisen aseman perinpohjaisen parantamisen näkökannalta katsottuna?

Ne ovat ensiksikin siinä, että on hävitetty työttömyys ja poistettu epävarmuus huomisesta päivästä työläisten keskuudessa.

Ne ovat toiseksi siinä, että kolhoosirakennustyö käsittää melkein koko talonpoikaisköyhälistön, että tällä perustalla on poistettu pohja talonpoikaiston jakaantumiselta kulakkeihin ja köyhälistöön ja että tämän johdosta on hävitetty kurjistuminen ja pauperismi maaseudulta.

Tämä, toverit, on valtava saavutus, josta yksikään porvarillinen valtio ei voi unelmoidakaan, olkoonpa se sitten vaikka kaikkein „demokraattisin“ valtio.

Meillä Neuvostoliitossa työläiset ovat jo aikoja sitten unohtaneet työttömyyden. Kolmisen vuotta sitten meillä oli noin puolitoista miljoonaa työtöntä. Mutta nyt on jo kulunut kaksi vuotta siitä, kun olemme hävittäneet työttömyyden. Ja tällä aikaa työläiset ovat jo ehtineet unohtaa työttömyyden, sen ikeen, sen kauhut. Katsokaapa kapitalistisia maita, kuinka kauhistuttavia asioita siellä tapahtuu työttömyyden tähden. Näissä maissa on nykyään vähintään 30—40 miljoonaa työtöntä. Mitä väkeä se on? Tavallisesti sanotaan, että työtön on „mennyttä miestä“.

Joka päivä he pyrkivät työhön, etsivät työtä, ovat valmiit suostumaan melkeinpä minkälaisiin työehtoihin tahansa, mutta heitä ei oteta työhön, sillä he ovat „liikaa“ väkeä. Ja tämä tapahtuu samaan aikaan, jolloin suunnattomia määriä tavaroita ja tuotteita haaskataan kohtalon lellipoikien, kapitalistien ja tilanherain vesojen oikkujen takia.

Työttömiltä kielletään ruoka siksi, että heillä ei ole millä maksaa ruuasta, heiltä kielletään asunto, sillä heillä ei ole millä maksaa vuokraa. Millä ja missä he elävät? He elävät niukoilla antipaloilla herrojen pöydiltä, tonkimalla roskalaatikoita, joista he löytävät mädäntyneitä ruuan jätteitä, asuvat suurkaupunkien köyhäinkortteleissa ja useimmiten kaupunkien ulkopuolella hökkeleissä, joita työttömät hätäpikaa kyhäävät laatikkojen laudoista ja puiden kuorista. Mutta siinä ei vielä ole kaikki. Työttömyydestä eivät kärsi ainoastaan työttömät. Siitä kärsivät myöskin työssä-olevat työläiset. He kärsivät siitä, sillä työttömien suuri lukumäärä aiheuttaa heidän asemansa epävarmuuden tuotannossa, epävarmuuden huomisesta päivästä. Tänään he työskentelevät tuotantolaitoksessa, mutta he eivät ole varmoja siitä, etteivätkö he huomenna herättyään saisi tietää, että heidät on jo erotettu työstä.

Eräs neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman perussaaavutuksista on se, että me olemme hävittäneet työttömyyden ja vapauttaneet Neuvostoliiton työläiset työttömyyden kauhuista.

Samaa on sanottava myöskin talonpojista. He ovat samoin unohtaneet talonpoikien jakaantumisen kulakkeihin ja köyhälistöön, kulakkien harjoittaman köyhälistön riiston, unohtaneet taloudelliseen häviöön joutumisen, joka heitti joka vuosi satoja tuhansia ja miljoonia köyhiä talonpoikia mieron tielle. Noin 3—4 vuotta sitten meillä oli talonpoikien keskuudessa köyhälistöä vähintään 30% koko talonpoikaisväestöstä. Se oli parikymmentä miljoonaa henkeä. Ja vielä aikaisemmin, ennen Lokakuun vallankumousta, köyhä-

listöä oli vähintään 60% talonpoikaisväestöstä. Mitä maalaisköyhälistö oli? Se oli väkeä, jolta tavallisesti puuttui taloudesta joko siemeniä tai hevonen tai työvälineitä tahi sitten puuttui niitä kaikkia. Maalaisköyhälistö oli väkeä, joka eli nälässä ja oli tavallisesti kulakkien orjuudessa ja vanhan järjestelmän aikana sekä kulakkien että tilanherrojen orjuudessa. Vielä aivan äskettäin yli kaksi miljoonaa köyhää talonpoikaa suuntasi joka vuosi kulkunsa ansiotöihin etelään, Pohjois-Kaukaasiaan ja Ukrainaan palkollisiksi kulakeille ja sitä aikaisemmin sekä kulakeille että tilanherroille. Vielä enemmän saapui heitä vuosittain tehtaiden porteilte täydentäen työttömien rivejä. Eikä ainoastaan maalaisköyhälistö ollut tällaisessa kaikkea muuta kuin kadehdittavassa asemassa. Runsaasti puolet keskitalonpojista koki samanlaista puutetta ja kieltäytyksiä kuin maalaisköyhälistökin. Kaiken tämän ovat talonpojat jo ehtineet unohtaa.

Mitä neljässä vuodessa täytetty viisivuotissuunnitelma antoi maalaisköyhälistölle ja keskitalonpoikaiston alimmille kerroksille? Se mursi ja nujersi kulakiston luokkana vapauttaen maalaisköyhälistön ja runsaasti puolet keskitalonpojista kulakkien orjuudesta. Se veti heidät kolhooseihin ja loi heille vankan aseman. Siten se hävitti talonpoikaiston jakaantumisen mahdollisuuden riistäjiin — kulakkeihin ja riistettäviin — maalaisköyhälistöön, hävitti köyhyyden maaseudulla. Se kohotti köyhälistön ja keskitalonpoikaiston alimmat kerrokset kolhooseissa toimeentuloltaan turvattujen ihmisten asemaan tehden siten lopun talonpoikaiston taloudelliseen häviöön joutumisen ja kurjistumisen prosessista. Nykyään ei meillä enää ole sellaisia tapauk-

sia, että miljoonat talonpojat vuosittain lähtisivät kotipaikoiltaan ja menisivät kaukaisille seuduille ansiotöihin. Saadaksemme talonpojan tulemaan työhön jonnekin oman kolhoosinsa ulkopuolelle on nyt allekirjoitettava sopimus kolhoosin kanssa ja vielä varattava kolhoosilaiselle vapaa matka rautateitse. Nykyään meillä ei ole enää sellaisia tapauksia, että sadat tuhannet ja miljoonat talonpojat joutuisivat taloudelliseen häviöön ja kolkuttelisivat tehtaiden portteja. Niin oli, mutta se on aikoja sitten ollut ja mennyt. Nykyään talonpoika on toimeentuloltaan turvattu isäntä, jäsen kolhoosissa, jonka käytettävänä ovat traktorit, maatalouskoneet, siemenvarastot, vara-varastot j.n.e., j.n.e.

Tämän kaiken on viisivuotissuunnitelma antanut maalaisköyhälistölle ja keskitalonpoikaiston alimmille kerroksille.

Sellainen on viisivuotissuunnitelman tärkeimpien saavutusten olemus työläisten ja talonpoikien aineellisen aseman parantamisen alalla.

Näiden tärkeimpien saavutusten tuloksena työläisten ja talonpoikien aineellisen aseman parantamisen alalla on meillä ensimmäisen viisivuotiskauden aikana päästy:

a) suurteollisuuden työläisten ja toimitsijain lukumäärän lisääntymiseen **kaksinkertaiseksi** vuoteen 1928 verrattuna, mikä merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä 57%:lla;

b) kansantulojen, siis työläisten ja talonpoikien tulojen lisääntymiseen, niin että se vuonna 1932 nousi 45,1 miljardiin ruplaan, mikä merkitsee 85%:n lisäystä vuoteen 1928 verrattuna;

c) työläisten ja toimitsijain keskimääräisen vuosipalkan lisääntymiseen suurteollisuudessa 67%:lla vuoteen 1928 verrattuna, mikä merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä 18%:lla;

d) yhteiskunnallisen vakuutusrahaston lisääntymiseen 292%:lla vuoteen 1928 verrattuna (4.120 milj. ruplaa v. 1932, sen ollessa v. 1928 — 1.050 milj. ruplaa), mikä merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä 111 prosentilla;

e) yhteisruokailun lisääntymiseen siten, että se käsittää yli 70% ratkaisevien teollisuusalojen työläisistä, mikä merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä kuusinkertaisesti.

Tietenkään me emme vielä ole päässeet siihen, että olisimme voineet täydelleen tyydyttää kaikki työläisten ja talonpoikien aineelliset tarpeet. Ja tuskin me siihen pääsemmekään lähimpien vuosien aikana. Mutta me olemme epäilemättä päässeet siihen, että työläisten ja talonpoikien aineellinen asema meillä paranee vuosi vuodelta. Tätä voivat epäillä vain Neuvostovallan vannonutuneet viholliset tai ehkä myöskin eräät porvarillisen sanomalehdistön edustajat, siihen luettuna myöskin eräs osa tämän sanomalehdistön Moskovassa olevista kirjeenvaihtajista, jotka tuskin ymmärtävät enempää kansojen taloudellisesta elämästä ja työtekevien asemasta kuin sanokaamme Abessinian kuninkas korkeammasta matematiikasta.

Mutta millainen on työläisten ja talonpoikien aineellinen asema kapitalistisissa maissa?

Tässä on virallisia tietoja.

Työttömien lukumäärä kapitalistisissa maissa on kasvanut katastrofimaisesti. Pohjois-Amerikan Yhdys-

valloissa on virallisten tietojen mukaan yksistään jalostusteollisuudessa työssäolevien työläisten lukumäärä pienentynyt 8,5 miljoonasta hengestä v. 1928 — 5,5 miljoonaan v. 1932. Ja Amerikan työfederation tilastojen mukaan työttömien lukumäärä Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen koko teollisuudessa nousi v. 1932 loppuun mennessä 11 miljoonaan henkeen. Englannissa on työttömien lukumäärä virallisten tilastojen mukaan noussut 1.290.000:sta v. 1928 — 2,8 miljoonaan vuonna 1932. Saksassa on työttömien lukumäärä virallisten tietojen mukaan noussut 1.376.000:sta v. 1928 — 5,5 miljoonaan v. 1932. Samanlainen kuva on havaittavissa kaikissa kapitalistisissa maissa, jota paitsi viralliset tilastot osoittavat säännöllisesti todellista pienemmäksi työttömien lukumäärän, joka kapitalistisissa maissa heilahtelee 35—40 miljoonan henkilön välillä.

Työläisten työpalkkoja alennetaan jatkuvasti. Virallisten tietojen mukaan on keskimääräinen kuukausipalkka Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa alentunut 35% :lla vuoden 1928 tasoon verrattuna, Englannissa samaan aikaan 15% :lla ja Saksassa jopa 50% :lla. Amerikan työfederation laskelmien mukaan Amerikan työläiset menettivät työpalkkojen alentamisesta v. 1930—1931 yli 35 miljardia dollaria.

Jo entisestäänkin mitättömiä työläisten vakuutusrahastoja Englannissa ja Saksassa on huomattavasti supistettu. Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa ja Ranskassa ei ole laisinkaan tai miltei laisinkaan työttömyysavustusta missään muodossa, minkä vuoksi kodittomien työläisten ja huollottomien lasten lukumäärä kasvaa suunnattomasti, erittäinkin Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa.

Parempi ei ole myöskään talonpoikaisjoukkojen asema kapitalistisissa maissa, missä maatalouspula kaihvaa pois maaperää talonpoikaistalouden alta ja heittää miljoonia taloudelliseen häviöön joutuneita talonpoikia ja farmareita mieron tielle.

Tällaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset Neuvostoliiton työtätekevien aineellisen aseman parantamisen alalla.

VI

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET KAUPUNGIN JA MAASEUDUN VÄLISEN TAVARANVAIHDON ALALLA

Siirtykäämme nyt kysymykseen neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tuloksista kaupungin ja maaseudun välisen tavaravaihdon lisääntymisen alalla.

Teollisuus- ja maataloustuotannon suunnaton lisääntyminen, tavaraylijäämien lisääntyminen niin teollisuudessa kuin maataloudessakin ja lopuksi työläisten ja talonpoikien tarpeiden kasvu — kaikki tämä ei ole voinut olla johtamatta ja se on todella johtanutkin tavaravaihdon vilkastumiseen ja laajenemiseen kaupungin ja maaseudun välillä.

Tuotannollinen liittoyhteys kaupungin ja maaseudun välillä on työläisten ja talonpoikien välisen liittoyhteyden perusmuoto. Mutta pelkkä tuotannollinen liittoyhteys on riittämätön. Sitä on täydennettävä tavara-liittoyhteydellä, niin että yhteys kaupungin ja maaseudun välillä tulisi lujaksi ja katkeamattomaksi.

Tämä voidaan saavuttaa vain neuvostokaupan kehittämisen avulla. Olisi väärin luulla, että neuvostokauppaa voidaan kehittää jotakin yhtä määrättyä uomaa, esimerkiksi osuuskauppojen uomaa myöten. Neuvostokaupan kehittämiseksi on käytettävä kaikkia uomia — osuuskauppaverkostoa, valtion kauppaverkostoa ja kolhoosien harjoittamaa kauppaa.

Muutamat toverit arvelevat, että neuvostokaupan kehittäminen, varsinkin juuri kolhoosikaupan kehittäminen, merkitsee uuden talouspolitiikan ensimmäiseen vaiheeseen palaamista. Se on kokonaan väärin.

Neuvostokaupan, myöskin kolhoosikaupan, ja uuden talouspolitiikan ensimmäisessä vaiheessa käydyn kaupan välillä on perinpohjainen ero.

Uuden talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen aikana me sallimme kapitalismin elpymistä, sallimme yksityistä tavaravaihtoa, sallimme yksityiskauppioiden, kapitalistien ja keinottelijain „toimintaa“.

Se oli enemmän tai vähemmän vapaata kauppaa, jota rajoitti vain valtion säännöstelevä osuus. Silloin yksityiskapitalistisella sektorilla maan tavaravaihdossa oli verrattain suuri merkitys. En edes puhukaan siitä, että meillä ei silloin ollut sellaista kehittynyttä teollisuutta kuin nyt, ei kolhooseja eikä neuvostotiloja, jotka olisivat työskennelleet suunnitelman mukaan ja antaneet valtion käyttöön valtavat reservit maataloustuotteita ja kaupunkilaisvalmisteita.

Voidaanko sanoa, että meillä on nyt samanlainen tilanne? Niin ei tietenkään voida sanoa.

Ensiksikään ei neuvostokauppaa saa rinnastaa uuden talouspolitiikan ensimmäisessä vaiheessa käydyn kaupan kanssa, vaikka se olikin valtion sään-

nöstelemää. Kun uuden talouspolitiikan ensimmäisessä vaiheessa kauppa salli kapitalismin elpymistä ja yksityiskapitalistisen sektorin toimintaa tavaravaihdossa, niin neuvostokaupan lähtökohtana on niin edellisen kuin jälkimmäisenkin kieltäminen, niiden kummankin puuttuminen. Mitä neuvostokauppa on? Neuvostokauppa on kaupankäyntiä ilman kapitalisteja — pieniä ja suuria, kaupankäyntiä ilman keinottelijoita — pieniä ja suuria. Se on erikoislaatuista kauppaa, jota historia ei tähän asti ole tuntenut ja jota ainoastaan me, bolshevikit, harjoitamme Neuvostovallan kehityksen oloissa.

Toiseksi meillä on nykyään melko kehittynyt valtion teollisuus ja kokonainen verkosto kolhooseja ja neuvostotiloja, jotka antavat valtiolle valtavat reservit maatalous- ja teollisuustavaroita neuvostokaupan kehittämistä varten. Tätä ei ollut eikä voinutkaan olla uuden talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen olosuhteissa.

Kolmanneksi me olemme päässeet siihen, että viime aikoina olemme täydellisesti tunkeneet pois tavaravaihdosta yksityiset kaupustelijat, kauppiat ja kaikenlaiset välittäjät. Tämä ei tietenkään sulje pois sitä, että tavaravaihtoon voi ilmestyä uudestaan, atavismin lain mukaan, yksityisiä kauppiaita ja keinottelijoita käyttämällä siinä hyväkseen heille kaikkein otollisinta alaa, nimittäin kolhoosikauppaa. Sitä paitsi itse kolhoosilaisetkin ovat joskus valmiita harjoittamaan keinottelua, mikä tietenkään ei ole heille kunniaksi. Mutta näitä epäterveitä ilmiöitä vastaan meillä on olemassa joku aika sitten julkaistu Neuvostovallan laki toimenpiteistä keinottelun

ehkäisemiseksi ja keinottelijain rankaisemiseksi ⁶⁰. Te tietysti tiedätte, että tätä lakia ei haittaa erikoinen pehmeys. Te tietysti ymmärrätte, että tällaista lakia ei ollut eikä voinutkaan olla uuden talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen oloissa.

Te näette, että jos tämän kaiken jälkeen puhutaan palaamisesta uuden talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen kauppaan — niin se merkitsee, että ei ymmärrätä mitään, ei kerrassaan mitään meidän neuvostotaloudestamme.

Meille sanotaan, että on mahdotonta kehittää kauppaa, olkoonpa se vaikka neuvostokauppaakin, ilman tervettä rahataloutta ja tervettä valuuttaa, että on ennen kaikkea lääkittävä rahatalous ja neuvostovaluuttamme, jolla muka ei ole minkäänlaista arvoa. Näin puhuvat meille kapitalistimaiden taloustieteilijät. Luulen, että nämä arvoisat taloustieteilijät eivät ymmärrä poliittisesta taloustieteestä enempää kuin sanokaamme Canterburyn arkkipiispa uskonnonvastaisesta propagandasta. Kuinka voidaan väittää, että meidän neuvostovaluutallamme ei ole mitään arvoa? Eikö se ole tosiasia, että tällä valuutalla me olemme rakentaneet Magnitogorskin metallisulattimot, Dneprin vesivoimalaitoksen, Kuznetskin hiilikaivokset, Stalingradin ja Harkovin traktoritehtaat, Gorjkin ja Moskovan autotehtaat, satoja tuhansia kolhooseja ja tuhansia neuvostotiloja? Nuo herrat luulevat kai, että kaikki nämä tuotantolaitokset on rakennettu oljista tai savesta eikä todellisista rakennusaineista, joilla on määrätty arvonsa? Mikä takaa neuvostovaluutan vakaantuneisuuden, jos tietysti pidetään silmällä järjestettyjä markkinoita, joilla on ratkaiseva merkitys maan tava-

ranvaihdossa, eikä järjestämättömiä markkinoita, joilla on vain toisarvoinen merkitys? Ei tietenkään yksinomaan kultavarasto. Neuvostovaluutan vakaantuneisuuden takaa ennen kaikkea valtion hallussa oleva suunnaton tavarapaljous, joka on laskettu tavaranvaihtoon kiinteillä hinnoilla. Kuka taloustieteilijä voi kieltää sitä, että tällainen kate, joka on olemassa vain Neuvostoliitossa, on paljoo realistisempi valuutan vakaantuneisuuden turvaamismuoto kuin mikään kultavarasto? Tulevatko kapitalistimaiden taloustieteilijät koskaan ymmärtämään, että he ovat täydellisesti sotkeutuneet teorioineen, jonka mukaan kultavarasto on valuutan vakaantuneisuuden turvaamisen „ainoa“ muoto?

Näin ovat asiat niiden kysymysten suhteen, jotka koskevat neuvostokaupan kehittämistä.

Mitä me olemme saavuttaneet viisivuotissuunnitelman toteuttamisen tuloksena neuvostokaupan kehittämisen alalla?

Viisivuotissuunnitelman tuloksena meillä on:

a) kevyen teollisuuden tuotannon lisääntyminen, sen nousu 187 %:iin vuoteen 1928 verraten;

b) osuuskauppojen ja valtionkaupan vähittäistavaranvaihdon lisääntyminen, joka tavaranvaihto on nykyään vuoden 1932 hintojen mukaan 39,6 miljardia ruplaa, s.o. tavaroiden määrä on lisääntynyt vähittäiskaupassa 175 %:iin vuoden 1928 jälkeen;

c) valtion ja osuuskauppojen kauppaverkoston laajeneminen 158 tuhannella myymälällä ja kaupalla vuoteen 1929 verrattuna;

d) kolhoosikaupan sekä erilaisten valtion ja osuustoimintajärjestöjen maataloudellisten hankintojen yhä laajeneva kehittyminen.

Sellaiset ovat tosiasiat.

Kokonaan toisen kuvan tarjoaa tavaravaihdon tila kapitalistisissa maissa, missä pula on johtanut kaupan katastrofimaiseen supistumiseen, pienten ja keskisuurten kauppiaiden liikkeiden joukoittain sulkemiseen sekä heidän taloudelliseen häviöönsä, suurten kauppa-liikkeiden vararikkoihin ja kauppalaitosten tavaroilla täyttymiseen työtätekevien joukkojen ostokyvyn jatkuvasti laskiessa.

Sellaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset tavaravaihdon kehittämisen alalla.

VII

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET TAISTELUSSA VIHAMIELISTEN LUOKKIEN JÄTTEITÄ VASTAAN

Tuloksena viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta teollisuuden, maatalouden ja kaupan alalla me olemme saattaneet voimaan sosialismin periaatteen kansantalouden kaikilla aloilla karkoittaen sieltä kapitalistiset ainekset.

Mihin tämän kaiken piti johtaa kapitalististen ainesten suhteen ja mihin se tosiasiallisesti on johtanut?

Se on johtanut siihen, että kuolevien luokkien viimeisetkin jätteet: yksityisteollisuudenharjoittajat ja heidän käskyläisensä, yksityiskauppiat ja heidän kätyrinsä, entiset aateliset ja papit, kulakit ja kulakien apurit, entiset valkoiset upseerit ja maalaiskons-
taapelit, entiset poliisit ja santarmit, kaikenlaiset chauvinistiset porvarilliset intelligentit ja kaikki muut

neuvostovastaiset ainekset on suistettu pois raiteiltaan.

Tultuaan suistetuiksi pois raiteiltaan ja hajaannuttuaan Neuvostoliiton koko kamaralle tämä entisajan väki soluttautui tehtaisiinme, virastoihimme ja kauppajärjestöihimme, rautatie- ja vesiliikennelaitoksiin ja pääasiallisesti—kolhooseihin ja neuvostotiloille. Se soluttautui ja piiloittautui sinne, ottaen kasvoilleen „työläisten“ ja „talonpoikien“ naamion, ja jotkut tunkeutuivat puolueeseenkin.

Mitä ne toivat sinne mukanaan? Tietenkin vihan tunteen Neuvostovaltaa kohtaan, vimmatun vihamielisyiden tunteen talouden, elämäntapojen ja kulttuurin uusia muotoja kohtaan.

Nämä herrat eivät enää pysty suoranaiseen rynnäkköön Neuvostovaltaa vastaan. He ja heidän luokansa ovat jo useita kertoja tehneet tällaisia rynnäköitä, mutta ovat tulleet nujerretuiksi ja hajalle lyödyiksi. Sen vuoksi ei heille jää muuta keinoa kuin tehdä ilkitöitä ja vahinkoa työläisille, kolhoosilaisille, Neuvostovallalle ja puolueelle. Ja he tekevätkin myyräntyöllään pahaa niin paljon kuin suinkin voivat. He polttavat varastoja ja särkevät koneita. He järjestävät sabotaashia. He järjestävät tuholaisuutta kolhooseissa ja neuvostotiloilla, ja eräät heistä, joiden joukossa on joitakin professoreitakin, menevät tuholaisvimmassaan niinkin pitkälle, että istuttavat kolhoosien ja neuvostotilojen karjaan ruttotautia, siperianruttoa, edistävät meningiitin leviämistä hevosiin j.n.e.

Mutta tämä ei ole pääasia. Pääasia tämän entisajan väen „toiminnassa“ on se, että he järjestävät joukkomitassa valtion omaisuuden, osuuskuntain omai-

suuden, kolhoosien omaisuuden varastelua ja anastamista. Varastelu ja anastaminen tehtaissa, rautateitse kuljetettavien tavaroiden varastaminen ja anastaminen, varastelu ja anastaminen varastoissa ja kauppalaitoksissa, varsinkin varastelu ja anastaminen neuvostotiloilla ja kolhooseissa — sellainen on tämän entisajan väen „toiminnan“ perusmuoto. He ikäänkuin luokkavaistollaan vainuavat, että neuvostotalouden perustana on yhteiskunnallinen omistus ja että nimenomaan tämä perusta on saatava järkytetyksi, jotta Neuvostovallalle voitaisiin tehdä pahaa, — ja he todellakin pyrkivät järkyttämään yhteiskunnallista omistusta järjestämällä varastelua ja anastelua joukkomitassa.

Anastelun järjestämiseksi he käyttävät hyväkseen kolhoosilaisten, eilisten yksilötalonpoikien, mutta nykyään kolhoosien jäsenten, yksityisomistuksellisia tottumuksia ja perinnäisiä käsityksiä. Teidän, jotka olette marxilaisia, täytyy tietää, että ihmisten tietoisuus jää kehityksessään jälkeen heidän tosiasiallisesta asemastaan. Kolhoosilaiset eivät ole asemaltaan enää yksilötalonpoikia, vaan kollektivisteja, mutta heidän tietoisuutensa on vielä toistaiseksi entinen, yksityisomistuksellinen. Ja niinpä tuo riistäjäluokkien riveistä lähtöisin oleva entisajan väki käyttää hyväkseen näitä kolhoosilaisten yksityisomistuksellisia tottumuksia järjestääkseen yhteiskunnallisen omaisuuden anastelua ja järkyttääkseen siten Neuvostojärjestelmän perustaa — yhteiskunnallista omistusta.

Monet toverimme katselevat huolettomina moista ilmiötä, ymmärtämättä joukkovarastelua ja -anastelua osoittavien tosiseikkojen sisältöä ja merkitystä. He

menevät näiden tosiseikkain ohi kuin sokeat, ajattel-
len, että „ei siinä mitään erikoista ole“. Mutta nämä
toverit erehtyvät suuresti. Meidän järjestelmämme
perustana on yhteiskunnallinen omistus aivan samoin
kuin kapitalismin perustana on yksityisomistus. Kun
kapitalistit julistivat yksityisomistuksen pyhäksi ja
koskemattomaksi saaden aikoinaan kapitalistisen jär-
jestelmän lujitetuksi, niin meidän, kommunistien, on
sitä suuremmalla syyllä julistettava yhteiskunnalli-
nen omistus pyhäksi ja koskemattomaksi juurrut-
taaksemme siten uusia sosialistisia talousmuotoja
tuotannon ja kaupan kaikille aloille. Jos sallitaan
yhteiskunnallisen omaisuuden varastelua ja anasta-
mista — olkoonpa sitten kysymyksessä valtion, osuus-
kuntien tai kolhoosien omaisuus, — ja sivuutetaan vai-
kenemalla sellaiset vastavallankumoukselliset hävyt-
tömyydet, — niin se merkitsee Neuvostojärjestelmän
vahingoittamisen edistämistä, järjestelmän, joka nojau-
tuu perustaansa, yhteiskunnalliseen omistukseen. Tätä
piti Neuvostohallituksemme lähtökohtanaan, kun se
äskettäin julkaisi lain yhteiskunnallisen omaisuuden
suojelemisesta ⁶¹. Tämä laki on vallankumouksellisen
laillisuuden perusta nykyhetkellä. Ja sen mitä ankarin
voimaansaattaminen on jokaisen kommunistin, jokaisen
työläisen ja kolhoosilaisen ensimmäinen velvollisuus.

Sanotaan, että meidän päiviemme vallankumouk-
sellinen laillisuus ei missään suhteessa eroa uuden
talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen vallankumouk-
sellisesta laillisuudesta, että meidän päiviemme val-
lankumouksellinen laillisuus on palaamista uuden
talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen vallankumouk-
selliseen laillisuuteen. Se on kerrassaan väärin. Uuden

talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen vallankumouksellisen laillisuuden kärki oli suunnattu pääasiallisesti sotakommunismiin äärimmäisyyksiä vastaan, „laitonta“ takavarikointia ja verottamista vastaan. Se takasi yksityisisännälle, yksilötalonpojalle, kapitalistille heidän omaisuutensa säilymisen ehdolla, että he noudattavat mitä tarkimmin neuvostolakeja. Aivan toisin on vallankumouksellisen laillisuuden laita meidän aikamme. Meidän aikamme vallankumouksellisen laillisuuden kärki ei ole kohdistettu sotakommunismiin äärimmäisyyksiä vastaan, joita ei enää pitkiin aikoihin ole ollut olemassa, vaan yhteiskunnallisessa taloudessa esiintyviä varkaita ja tuholaisia, huligaaneja ja yhteiskunnallisen omaisuuden anastajia vastaan. Vallankumouksellisen laillisuuden päähuolena meidän päivinämmme on siis yhteiskunnallisen omaisuuden suojeleminen eikä mikään muu.

Tästä syystä taistelu yhteiskunnallisen omaisuuden suojelemisen puolesta, taistelu kaikilla niillä keinoilla ja välineillä, joita Neuvostovallan lait antavat käytettäväksemme, on eräs puolueemme perustehtäviä.

Voimakas ja mahtava proletariaatin diktatuuri — sitä me tarvitsemme nykyään hajoittaaksemme tomuksi kuolevien luokkien viimeiset jätteet ja tehdäksemme tyhjiksi heidän varkaankolttosensa.

Eräät toverit ovat ymmärtäneet luokkien hävittämistä, luokattoman yhteiskunnan luomista ja valtion poiskuolemista koskevan teesin siten, että se on laiskuuden ja huolettomuuden puolustelua, ovat ymmärtäneet sen siten, että se todistaa oikeaksi vastavallankumouksellisen teorian luokkataistelun sammumisesta ja valtiovallan heikentymisestä. On sanomattakin sel-

vää, että sellaisilla ihmisillä ei voi olla mitään yhteistä meidän puolueemme kanssa. He ovat joko rappeutuneita tai kaksinaamaisia aineksia, jotka on ajettava pois puolueesta. Luokkien hävittämistä ei saavuteta luokkataistelun sammumisen, vaan sen tehostamisen tietä. Valtion poiskuoleminen ei tule tapahtumaan valtiovaltaa heikentämällä, vaan sitä maksimaalisesti vahvistamalla, mikä on välttämätöntä voidaksemme lopullisesti murskata kuolevien luokkien jätteet ja järjestää puolustuksen kapitalistista ympäröintiä vastaan, jota ei vielä ole läheskään hävitetty ja joka ei vielä pian tule hävitetyksi.

Viisivuotissuunnitelman toteuttamisen tuloksena me olemme päässeet siihen, että olemme lopullisesti tunkeneet pois meille vieraiden luokkien viimeiset jätteet niiden tuotannollisista asemista, olemme murskanneet kulakiston ja valmistaneet maaperän sen hävittämiseksi. Sellainen on viisivuotissuunnitelman tulos taistelussa porvariston viimeisiä joukko-osastoja vastaan. Mutta se ei vielä riitä. Tehtävämme on ajaa ulos tämä entisajan väki meidän omista tuotantolaitoksistamme ja virastoistamme ja tehdä heidät lopullisesti vaarattomiksi.

Ei voida sanoa, että tuo entisajan väki voisi tihutöillä ja varkaankolttosillaan saada aikaan mitään muutoksia Neuvostoliiton nykyisessä asemassa. Ne ovat liian heikkoja ja voimattomia kyetäkseen vastustamaan Neuvostovallan toimenpiteitä. Mutta jos meidän toverimme eivät aseistaudu vallankumouksellisella valppaudella eivätkä poista käytännöstä poroporvarillisen huoletonta suhtautumista yhteiskunnallisen omai-

suuden varastamis- ja anastamistapauksiin, niin entisajan väki voi tehdä meille paljonkin ilkeyksiä.

On otettava huomioon, että neuvostovaltion mahdin kasvu tulee kiihdyttämään kuolevien luokkien viimeisten jätteiden vastarintaa. Juuri siksi, että ne ovat kuolemassa ja elävät viimeisiä päiviään, ne tulevat siirtymään toisista hyökkäilymuodoista toisiin, räikeämpiin muotoihin, vedoten väestön takapajuisimpiin kerroksiin ja keräten niitä Neuvostovaltaa vastaan. Ei ole sellaista ilkeyttä eikä parjausta, jota tämä entisajan väki ei suuntaisi Neuvostovaltaa vastaan ja jonka ympärille se ei yrittäisi mobilisoida takapajuisia aineksia. Tällä pohjalla voivat elpyä ja alkaa liikehtiä entisten vastavallankumouksellisten puolueiden — eserrien, menshevikkien, keskuksen ja syrjäseutujen porvarillisten natsionalistien hajallelyödyt ryhmät, voivat elpyä ja alkaa liikehtiä vastavallankumouksellisten ainesten pirstaleet trotskilaisten ja oikeistouklounistien keskuudesta. Se ei tietystikään ole pelottavaa. Mutta kaikki tämä on otettava huomioon, jos haluamme nopeasti ja ilman erikoisempia uhreja tehdä lopun noista aineksista.

Sen takia vallankumouksellinen valppaus on juuri se ominaisuus, joka nyt on erikoisen välttämätön bolshevikeille.

VIII

YLEISET JOHTOPÄÄTÖKSET

Sellaiset ovat tärkeimmät tulokset viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta teollisuuden ja maatalouden alalla, työtätekevien elinehtojen parantamisen ja tava-

ranvaihdon kehittämisen alalla, Neuvostovallan lujittamisen ja kuolevien luokkien jätteitä ja peruja vastaan käytävän luokkataistelun kehittämisen alalla.

Sellaiset ovat Neuvostovallan saavutukset ja voitot neljän viime vuoden aikana.

Olisi väärin näiden saavutusten perusteella luulla, että meillä ovat kaikki asiat hyvällä kannalla. Meillä ei tietenkään vielä kaikki ole hyvällä kannalla. Puutteellisuuksia ja virheitä on meidän työssämme riittävästi. Huonoa taloudenhoitoa ja tolkuttomuutta on yhä vieläkin käytännöllisessä työssämme. Valitettavasti en voi nyt pysähtyä koskettelemaan puutteellisuuksia ja virheitä, koska tehtäväkseni annettun yhteenvetoselostuksen puitteissa ei ole sitä varten tilaa. Mutta kysymys ei nyt ole siitä. Kysymys on siitä, että huolimatta puutteellisuuksista ja virheistä, joiden olemassaoloa ei yksikään meistä kiellä, me olemme saavuttaneet niin suuria menestyksiä, että ne aiheuttavat ihailua koko maailman työväenluokan keskuudessa, me olemme saavuttaneet sellaisen voiton, jolla on todella maailmanhistoriallinen merkitys.

Mikä on voinut esittää ja mikä on todellisuudessa esittänyt pääosaa siinä, että huolimatta virheistä ja puutteellisuuksista puolue on kuitenkin saavuttanut ratkaisevia menestyksiä viisivuotissuunnitelman toteuttamisessa neljässä vuodessa?

Mitkä ovat ne perusvoimat, jotka ovat turvanneet meille tämän historiallisen voiton kaikesta huolimatta?

Niitä on ennen kaikkea miljoonaisten työläis- ja kolhoosilaisjoukkojen aktiivisuus ja uhrautuvaisuus, innostus ja aloitteellisuus, jotka joukot yhdessä insinööri- ja teknikkovoimien kanssa ovat osoittaneet

suunnatonta tarmoa sosialistisen kilpailun ja iskuruuden kehittämisesssä. On epäilemätöntä, että ilman tätä seikkaa emme olisi voineet saavuttaa päämäärää, emme olisi voineet päästä askeltakaan eteenpäin.

Niitä on toiseksi luja johto puolueen ja hallituksen taholta, jotka ovat kutsuneet joukkoja eteenpäin ja voittaneet kaikki ja kaikenlaiset vaikeudet päämäärään johtavalla tiellä.

Niitä on vihdoin neuvostollisen talousjärjestelmän erikoisen arvokkaat ominaisuudet ja paremmuus, järjestelmän, jossa piilee suunnattomia mahdollisuuksia, jotka ovat välttämättömiä vaikeuksien voittamisessa.

Nämä ovat ne kolme perusvoimaa, jotka ovat aiheuttaneet Neuvostoliiton historiallisen voiton.

Yleisiä johtopäätöksiä:

1. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat kumonneet ne porvarillisten ja sosialidemokraattisten toimihenkilöiden väitteet, että viisivuotissuunnitelma on mielikuvitusta, hourailua, toteuttamatonta haavetta. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat osoittaneet, että viisivuotissuunnitelma on jo toteutettu.

2. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat kumonneet sen tunnetun porvarillisen „uskonkappaleen“, että työväenluokka ei pysty rakentamaan uutta, että se pystyy vain hajoittamaan vanhaa. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat osoittaneet, että työväenluokka pystyy yhtä hyvin rakentamaan uutta kuin hajoittamaan vanhaa.

3. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat kumonneet sosialidemokraattien teesin, että sosialismin rakentaminen yhdessä erillisessä maassa on mahdotonta. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat osoittaneet, että sosia-

listisen yhteiskunnan rakentaminen yhdessä maassa on täysin mahdollinen, sillä tämän yhteiskunnan taloudellinen perustus on jo rakennettu Neuvostoliitossa.

4. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat kumonnet sen porvarillisten taloustieteilijäin väitteen, että kapitalistinen talousjärjestelmä on kaikkein paras järjestelmä, että kaikki muunlaiset talousjärjestelmät ovat heikkoja eivätkä pysty kestämaan koetta taloudellisen kehityksen vaikeuksien ilmaantuessa. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat osoittaneet, että kapitalistinen talousjärjestelmä on kestämaton ja heikko, että sen elinaika on jo lopussa ja että sen täytyy luovuttaa paikkansa toiselle, korkeammalle, neuvostolliselle, sosialistiselle talousjärjestelmälle, että ainoa talousjärjestelmä, joka ei pelkää pulia ja joka pystyy voittamaan vaikeudet, joita kapitalismi ei voi ratkaista, on neuvostollinen talousjärjestelmä.

5. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat vihdoin osoittaneet, että kommunistinen puolue on voittamaton, jos se tietää, mihin suuntaan on toimittava, eikä pelkää vaikeuksia.

(Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoituksiksi; salissa olevat tervehtivät seisoen tov. Stalinia.)

TYÖSTÄ MAASEUDULLA*Puhe tammikuun 11 pnä 1933*

Toverit! Mielestäni ovat puhujat kuvanneet oikein puolue työn tilaa maaseudulla, sen puutteellisuuksia ja ansioita — varsinkin sen puutteellisuuksia. Mutta sitenkin minusta tuntuu, että he eivät ole sanoneet sitä, mikä on pääasia maaseudulla tekemämme työn puutteellisuuksissa, eivät ole paljastaneet näiden puutteellisuuksien juuria. Ja kuitenkin kysymyksen tämä puoli on meille mielenkiintoisin. Sallikaa minun tämän vuoksi lausua mielipiteeni maaseututyömme puutteellisuuksista, lausua se bolshevikeille ominaisella suoruudella.

Mikä oli maaseututyömme pääpuutteellisuus viime vuonna, vuonna 1932?

Pääpuutteellisuus oli se, että viljanhankinnoissa kohtasimme tuona vuonna suurempia vaikeuksia kuin edellisenä vuonna, vuonna 1931.

Sitä ei voida mitenkään selittää huonolla sadolla, sillä tuona vuonna ei meillä sato ollut suinkaan huonompi, vaan parempi kuin edellisenä vuonna. Ei kukaan voi kieltää, että viljan kokonaissato v. 1932 oli suurempi kuin v. 1931, jolloin kuivuus Neuvostoliiton koillisosan viidellä tärkeimmällä alueella huomatta-

vasti alensi maamme viljatasetta. Tietysti meillä oli myöskin vuonna 1932 jonkin verran sadon menetystä, mikä johtui epäsuotuisista ilmastosuhteista Kubanin ja Terekin seudulla sekä eräissä Ukrainan piireissä. Mutta aivan ilmeistä on, että tämä menetys ei tee puoltakaan siitä menetyksestä, joka tuli vuonna 1931 Neuvostoliiton koillisia alueita kohdanneen kuivuuden vuoksi. Siis v. 1932 meillä oli maassamme viljaa enemmän kuin v. 1931. Ja kuitenkin siitä huolimatta meillä oli viljanhankinnoissa v. 1932 suurempia vaikeuksia kuin edellisenä vuonna.

Mistä se johtuu? Mitkä ovat tämän työssämme ilmenneen puutteellisuuden syyt? Mikä selittää tämän epäsuhteen?

1) Sen selittää ennen kaikkea se seikka, että paikkakunnilla toimivat toverimme, maaseututyöntekijämme eivät kyenneet ottamaan huomioon maaseudulla muodostunutta uutta tilannetta, jonka kolhoosien viljakaupan julistaminen aiheutti. Ja juuri siksi, että he eivät ottaneet huomioon uutta tilannetta, juuri siksi he eivät myöskään kyenneet järjestämään työtään uudella tavalla, uutta tilannetta vastaavasti. Siihen saakka, kun ei ollut kolhoosien viljakauppaa, kun ei ollut kahta viljan hintaa — valtion hintaa ja markkinahintaa — siihen saakka maaseudulla vallitsi toinen tilanne. Kolhoosien viljakaupan julistamisen yhteydessä tilanteen täytyi muuttua jyrkästi, sillä kolhoosien viljakaupan julistaminen merkitsee säädettyä valtion hintaa korkeamman markkinahinnan laillistamista viljalle. Ja todistelemattakin on selvää, että tämä seikka oli aiheuttava talonpojissa eräänlaista pidättyväisyyttä viljan luovutuksessa valtiolle. Talonpoika laski näin:

„on julistettu kolhoosien viljakauppa, markkinahinta on laillistettu, minä voin saada torilla samasta viljamäärästä enemmän kuin luovuttaessani viljani valtiolle, — siis jos en ole hölmö, niin minun täytyy jonkin aikaa olla myymättä viljaa, luovuttaa sitä vähemmän valtiolle, jättää enemmän kolhoosikauppaa varten ja täten päästä siihen, että saan enemmän samasta määrästä myytyä viljaa“.

Kaikkein yksinkertaisinta ja luonnollisinta logiikkaa!

Mutta vika on siinä, että maaseututyöntekijämme, ainakaan monet heistä, eivät ymmärtäneet tätä yksinkertaista ja luonnollista seikkaa. Jotta Neuvostovaltion antamat tehtävät eivät olisi jääneet täyttämättä, olisi kommunistien tässä uudessa tilanteessa, aivan sadonkorjuun ensimmäisistä päivistä alkaen, jo heinäkuussa v. 1932, pitänyt kaikin keinoin tehostaa ja jouduttaa viljanhankintoja. Sitä vaati tilanne. Mutta miten he menettelivät käytännössä? Sen sijaan, että olisivat pitäneet kiirettä viljanhankinnoissa, he pitivät kiirettä kaikenlaisten varastojen muodostamisessa kolhooseissa, siten vain edistäen viljanluovuttajien pidättyväisyyttä velvollisuuksiensa täyttämässä valtiota kohtaan. Ymmärtämättä uutta tilannetta he eivät pelänneet sitä, että talonpoikien pidättyväisyys viljan luovutuksessa voi jarruttaa viljanhankintoja, vaan alkoivat pelätä sitä, että talonpojat eivät älyä pidättää hallussaan viljaa viedäkseen sen sitten kolhoosikaupan kautta markkinoille, vaan menevät vielä ja luovuttavat kaiken viljansa elevaattoreihin.

Toisin sanoen, maaseutukommunistimme, ainakin enimmäkseen heistä, olivat päässeet selville kolhoosi-

kaupasta vain sen myönteiseltä puolelta, olivat ymmärtäneet ja omaksuneet sen myönteisen puolen, mutta eivät olleet lainkaan ymmärtäneet kolhoosikaupan kielteisiä puolia,— eivät olleet ymmärtäneet sitä, että kolhoosikaupan kielteiset puolet voivat aiheuttaa suurta vahinkoa valtiolle, elleivät he, s.o. kommunistit, ala heti sadonkorjuun ensimmäisistä päivistä alkaen kannustaa viljanhankintakamppailua täyttä vauhtia.

Ja tämän virheen tekivät muutkin kuin kolhoosien työntekijät. Sen tekivät myöskin neuvostotilojen johtajat, jotka rikollisesti pidättämällä valtiolle luovutettavaa viljaa alkoivat myydä sitä muualla kalliimmalla hinnalla.

Ottivatko Kansankomissaarien Neuvosto ja Keskuskomitea tunnetussa päätöksessään kolhoosikaupan kehittämisestä⁶² huomioon sen uuden tilanteen, joka kolhoosien viljakaupan yhteydessä oli muodostunut? Ottivat. Tässä päätöksessä sanotaan suoraan, että kolhoosien viljakaupan saa alkaa vasta sen jälkeen, kun viljanhankintasuunnitelma on täytetty kokonaan ja täydellisesti ja kun siemenvarastot on koottu. Siinä sanotaan suoraan, että vasta viljanhankintakamppailun päättymisen ja siemenvarastojen muodostamisen jälkeen, vuoden 1933 tammikuun 15 päivän paikkeilla,— vasta näiden ehtojen täyttämisen jälkeen voidaan aloittaa kolhoosien viljakauppa. Tällä päätöksellään Kansankomissaarien Neuvosto ja puolueen Keskuskomitea ikään kuin sanoivat maaseututyöntekijöillemme: älkää kääntäkö huomioltanne syrjään huolehtimalla kaikenlaisista fondeista ja varastoista, älkää kääntäkö huomioltanne pois päätehtävästä, aloittakaa viljanhankinnat heti sadonkorjuun ensimmäisistä päivistä

alkaen ja jouduttakaa niitä, sillä ensimmäinen käsky on viljanhankintasuunnitelman täyttäminen ja toinen käsky — siemenvarastojen muodostaminen ja vasta näiden ehtojen täyttämisen jälkeen voitte aloittaa ja panna täyteen käyntiin kolhoosien viljakaupan.

Keskuskomitean Politbyroon ja Kansankomissaarien Neuvoston virhe oli ehkä siinä, että ne eivät riittävän pontevasti korostaneet asian tätä puolta eivätkä kyllin lujasti varoittaneet maaseututyöntekijöitämme niistä vaaroista, joita kolhoosikaupassa piilee. Mutta että ne ovat varoittaneet näistä vaaroista ja varoittaneet riittävän selvästi, siitä ei voi olla pienintäkään epäilystä. On myönnettävä, että Keskuskomitea ja Kansankomissaarien Neuvosto ovat jonkin verran yliarvioineet paikallisten, ei ainoastaan piirien, vaan myöskin useiden alueiden työntekijäimme leniniläistä karaistuneisuutta ja kaukonäköisyyttä.

Ehkä ei olisi pitänytkaan julistaa kolhoosien viljakauppaa? Ehkä se oli virhe, varsinkin kun otamme huomioon sen seikan, että kolhoosikaupalle eivät ole ominaisia ainoastaan myönteiset, vaan myöskin eräät kielteiset puolet?

Ei, se ei ollut virhe. Ei yksikään vallankumouksellinen toimenpide ole taattu joiltakin kielteisiltä puolilta, jos sitä väärin toteutetaan. Samaa on sanottava myöskin kolhoosien viljakaupasta. Kolhoosikauppa on tarpeen ja edullista sekä maaseudulle että kaupungille, sekä työväenluokalle että talonpoikaistolle. Ja juuri siksi, että se on edullista, oli se otettava käytäntöön.

Mitä Kansankomissaarien Neuvosto ja Keskuskomitea pitivät johtonaan ottaessaan käytäntöön kolhoosien viljakaupan?

Ennen kaikkea sitä, että saataisiin laajennetuksi kaupungin ja maaseudun välisen tavaranvaihdon perustaa sekä parannetuksi työläisten varustamista maataloustuotteilla ja talonpoikien varustamista kaupunkilaisvalmisteilla. On aivan ilmeistä, että pelkkä valtion ja osuusliikkeiden kauppa on siihen riittämätön. Näitä tavaranvaihdon uomia oli täydennettävä uudella uomalla — kolhoosikaupalla. Ja me täydensimmekin niitä ottamalla käytäntöön kolhoosikaupan.

Edelleen ne pitivät johtonaan sitä, että kolhoosien viljakaupalla annetaan kolhoosilaiselle uusi tulolähde ja siten lujitetaan hänen taloudellista asemaansa.

Ja vihdoin ne pitivät johtonaan sitä, että kolhoosikaupan käytäntöönottamisella annetaan talonpojalle uusi sysäys kolhoosien työn parantamiseksi sekä kylvöjen että sadonkorjuun alalla.

Te tiedätte, että kolhoosien elämässä viime aikoina esiintyneet tosiasiat ovat täydellisesti vahvistaneet oikeiksi kaikki nämä Kansankomissaarien Neuvoston ja Keskuskomitean mielipiteet. Kolhoosien edistyvä lujittumisprosessi, kolhooseista eroamisen loppuminen, yksilötalonpoikien yhä kasvava pyrkimys kolhooseihin, kolhoosilaisten pyrkimys suuren tarkkuuden noudattamiseen uusien jäsenten ottamisessa — kaikki nämä ja monet muut samanlaiset seikat ovat aivan ilmeisenä todistuksena siitä, että kolhoosikauppa ei ole suinkaan heikentänyt, vaan päinvastoin edelleen lujittanut ja vakauttanut kolhoosien asemaa.

Siis maaseututyössämme ilmenneitä puutteellisuksia ei voida selittää kolhoosikaupalla, vaan sillä, että sitä ei aina ole oikein toteutettu, että ei ole osattu ottaa huomioon uutta tilannetta, että ei ole

osattu järjestää rivejä uudelleen, kolhoosien viljakauden voimaansaattamisen muodostamaa uutta tilannetta vastaavasti.

2) Toinen syy maaseututyömme puutteellisuuksiin on se, että eri paikkakunnilla toimivat toverimme — eivätkä yksistään nämä toverit — eivät ole ymmärtäneet sitä, että ehdot meidän työllemme maaseudulla ovat muuttuneet, mikä on aiheutunut kolhoosien pääsemisestä vallitsevaan asemaan tärkeimmillä viljaseuduilla. Me kaikki iloitsimme siitä, että talouden kolhoosimuoto on tullut vallitsevaksi muodoksi vilja-alueillamme. Mutta eivät kaikki ymmärrä sitä, että tämä seikka ei suinkaan vähennä, vaan lisää huoltamme ja vastuunalaisuuttamme maatalouden kehittämisessä. Monet luulevat, että niin pian kuin jossakin piirissä, jollakin alueella on saatu kollektivisoiduksi esimerkiksi 70 tai 80%, niin siinä on jo kaikki, mitä tarvitsemme ja me voimme jättää asiat niiden luonnollisen menon, itsestänsujumisen varaan olettaen, että kollektivisoiminen tekee itsestään tehtävänsä, kohottaa itsestään maatalouttamme. Mutta se on suuri erehdys, toverit. Todellisuudessa ei siirtyminen kolhoositalouteen vallitsevana talousmuotona vähennä, vaan lisää huolenpitoamme maataloudesta, ei pienennä, vaan suurentaa kommunistien johtavaa osuutta maatalouden kohottamisessa. Asioiden jättäminen itsestänsujumisen varaan on nyt maatalouden kehittymiselle vaarallisempaa kuin koskaan ennen. Asioiden jättäminen itsestänsujumisen varaan voi nyt viedä koko asian turmioon.

Niin kauan kuin yksilöllinen talonpoika oli vallitsevana maaseudulla saattoi puolue rajoittaa sekaantumisi-

sensa maatalouden kehitykseen vain avunantoon, neuvoihin tai varoituksiin eri tapauksissa. Silloin yksilö-talousojan piti itsensä huolehtia taloudestaan, sillä hän ei voinut säilyttää kenenkään harteille vastuunalaisuutta tästä taloudesta, joka oli vain hänen henkilökohtainen taloutensa, eikä hänellä ollut ketään, kehen luottaa, paitsi itseensä. Silloin yksilötalousojan piti itsensä huolehtia kylvöistä, sadonkorjuusta ja yleensä maataloustyön kaikista prosesseista, ellei hän halunnut jäädä leivättä ja joutua nälän uhriksi. Kollektiiviseen talouteen siirryttyessä on asia oleellisesti muuttunut. Kolhoosi ei ole yksilöllistä taloutta. Nykyään kolhoosilaiset sanovatkin: „kolhoosi on minun ja ei minun, se on minun, mutta samalla se kuuluu myöskin Ivanille, Filipille, Mihailille ja kolhoosin muille jäsenille, kolhoosi on yhteinen“. Nyt hän, kolhoosilainen, eilinen yksilötalousoika ja tämän päivän kollektivisti, — nyt hän voi säilyttää vastuunalaisuuden kolhoosin muille jäsenille, voi luottaa heihin tietäen, että kolhoosi ei jätä häntä leivättä. Siksi kolhoosilaisella on nyt vähemmän huolta kuin yksilötaloudesta ollessaan, sillä huoli ja vastuu taloudesta on nykyään jaettu kaikkien kolhoosilaisten kesken.

Ja mitä tästä seuraa? Siitä seuraa, että taloudenhoi-dosta kannettavan vastuun painopiste on nyt siirtynyt yksityisiltä talousojilta kolhoosin johdolle, kolhoosin johtavalle ydinjoukalle. Nyt talousojat vaativat huolenpitoa taloudesta ja järkevää asiain hoitoa ei itseltään, vaan kolhoosin johdolta tai oikeammin sanoen ei niin paljon itseltään kuin kolhoosin johdolta. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että puolue ei enää

voi rajoittua siihen, että se puuttuu maatalouden kehitysprosessiin yksityisissä tapauksissa. Sen on nyt otettava käsiinsä kolhoosien johto, otettava itselleen vastuu työstä ja autettava kolhoosilaisia hoitamaan talouttaan ja viemään sitä eteenpäin tieteen ja tekniikan saavutusten perustalla.

Mutta ei siinä kaikki. Kolhoosi on suurtalous. Mutta suurtaloutta ei voida hoitaa ilman suunnitelmaa. Maanviljelyksessä voidaan satoja ja joskus tuhansiakin talouksia käsittävää suurtaloutta hoitaa vain sitä suunnitelmallisesti johdettaessa. Muuten sen täytyy sortua ja luhistua. Tässä on vielä yksi kolhoosijärjestelmän uusi ehto, joka eroaa perinpohjin pienen yksilöllisen talonpoikaistalouden hoitamisen ehdoista. Voidaanko tällaisen talouden hoito jättää niin sanotun asiain luonnollisen menon, itsensänsujumisen varaan? On selvää, että ei voida. Tällaisen talouden hoitamista varten on kolhoosille turvattava vissi minimimäärä alkeistiedot omaavia ihmisiä, jotka kykenevät suunnittelemaan ja järjestyneesti hoitamaan taloutta. On ymmärrettävää, että ilman Neuvostovallan järjestelmällistä puuttumista kolhoosirakennustyön kysymyksiin, ilman sen järjestelmällistä apua on tällaisen talouden järjestäminen mahdotonta.

Ja mitä tästä seuraa? Siitä seuraa, että kolhoosijärjestelmä ei vähennä, vaan lisää puolueen ja hallituksen huolta ja vastuuta maatalouden kehityksestä. Siitä seuraa, että puolueen, jos se haluaa johtaa kolhoosiliikettä, on syvennyttävä kolhoosien elämän ja kolhoosien johtamisen kaikkiin yksityiskohtiin. Siitä seuraa, että puolueen ei ole vähennettävä, vaan lisät-

tävä yhteyksiään kolhooseihin, että sen on tiedettävä kaikki, mitä kolhooseissa tapahtuu, ehtiäkseen ajoissa avuksi ja ehkäistäkseen kolhooseja uhkaavat vaarat.

Mutta mitä me näemme käytännössä? Me näemme käytännössä useiden piiri- ja aluejärjestöjen eristyneisyyden kolhoosien elämästä ja niiden tarpeista. Kanslioissa istuu väkeä, joka itseensä tyytyväisenä rapisuttaa kyniä huomaamatta sitä, että kolhoosien kehitys kulkee byrokraattisten kansliain ohi. Muutamissa tapauksissa on kolhooseista eristäytyminen mennyt niin pitkälle, että eräät aluepiirien järjestöjen jäsenet eivät ole saaneet tietää oman aluepiirinsä alueella sijaitsevien kolhoosien asioista vastaavilta piirijärjestöiltä, vaan Keskuskomitean jäseniltä Moskovassa. Se on surullista, mutta totta, toverit. Yksilötaloudesta kolhooseihin siirtymisen olisi pitänyt johtaa kommunistien johdon voimistumiseen maaseudulla. Mutta käytännössä on tämä siirtyminen useissa tapauksissa vienyt siihen, että kommunistit ovat jääneet lepäämään laakeriseppelleille valtaten korkeilla kollektiivisoimisprosentteilla ja jättäen asiat itsestäänsujumisen varaan, niiden luonnollisen menon varaan. Kolhoositalouden suunnitelmallisen johtamisen probleemin olisi pitänyt johtaa kommunistien johdon voimistumiseen kolhooseissa. Mutta käytännössä on käynyt useissa tapauksissa niin, että kommunisteja ei ole näkynyt missään ja kolhooseissa ovat päässeet isännöimään entiset valkoiset upseerit, entiset petljuralaiset sekä yleensä työläisten ja talonpoikien viholliset.

Siten on asia maaseututyömme puutteellisuuksien toisen syyn suhteen.

3) Maaseututyömme puutteellisuuden kolmas syy on se, että monet toverimme ovat yliarvioineet kolhooseja talouden uutena muotona, ovat yliarvioineet niitä ja muuttaneet ne pyhäinkuviksi. He ovat päätelleet, että kun kolhoosit sosialistisena talousmuotona kerran ovat olemassa, niin siinä on jo kaikki, sillä onkin jo turvattu kolhoosien asiain oikea hoito, kolhoositalouden oikea suunnittelu, kolhoosien muuttaminen sosialistisiksi mallitalouksiksi. He eivät ole ymmärtäneet, että kolhoosit ovat järjestölliseltä rakenteeltaan yhä vielä heikkoja ja tarvitsevat tehokasta apua puolueelta sekä koeteltujen bolshevististen kaadereiden hankkimisessa niille että kolhoosien asiain jokapäiväisessä johtamisessa. Mutta siinä ei ole vielä kaikki, ei edes pääasia. Pääpuutteellisuus tässä on se, että monet toverimme ovat yliarvioineet kolhoosien voimia ja mahdollisuuksia maatalouden uutena organisatio-muotona. He eivät ole ymmärtäneet sitä, että kolhoosi sellaisenaan, vaikka se onkin sosialistinen talousmuoto, ei vielä ole läheskään turvattu kaikenlaisilta vaaroilta ja kaikenlaisten vastavallankumouksellisten aineiden tunkeutumiselta kolhoosin johtoon, ei ole turvattu siltä, että neuvostovastaiset ainekset voivat määrättyissä olosuhteissa käyttää kolhooseja omiin tarkoituksiinsa.

Kolhoosi on taloudellisen organisation sosialistinen muoto, samoin kuin Neuvostot ovat poliittisen organisation sosialistinen muoto. Sekä kolhoosit että Neuvostot ovat vallankumouksemme mitä valtavin saavutus, työväenluokan mitä valtavin saavutus. Mutta kolhoosit ja Neuvostot ovat vain organisation muoto, totta kyllä, sosialistinen muoto, mutta sittenkin vain

organisation muoto. Kaikki riippuu siitä, minkälainen sisältö tulee valetuksi tähän muotoon.

Tunnettuja tapauksia, jolloin työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostot jonkin aikaa tukivat vastavallankumousta vallankumousta vastaan. Niin tapahtui meillä Neuvostoliitossa esimerkiksi heinäkuussa 1917, jolloin Neuvostoja johtivat menshevikit ja eserät ja jolloin Neuvostot suojasivat vastavallankumousta vallankumousta vastaan. Niin oli Saksassa vuoden 1918 lopulla, jolloin Neuvostojen johdossa olivat sosialidemokraatit ja jolloin ne suojasivat vastavallankumousta vallankumousta vastaan. Siis kysymys ei ole ainoastaan Neuvostoista organisation muotona, vaikkakin itse tämä muoto on mitä valtavin vallankumouksellinen saavutus. Kysymys on ennen kaikkea Neuvostojen työn sisällöstä, kysymys on Neuvostojen työn luonteesta, kysymys on siitä, kuka nimenomaan johtaa Neuvostoja — vallankumoukselliset vaiko vastavallankumoukselliset. Tämä oikeastaan selittääkin sen tosiasian, että vastavallankumoukselliset eivät aina esiinny Neuvostoja vastaan. On tunnettua, että esimerkiksi Venäjän vastavallankumouksen päämies Miljukov esiintyi Kronstadtin kapinan⁶³ aikana Neuvostojen puolesta, mutta ilman kommunisteja. „Neuvostot ilman kommunisteja“ — sellainen oli silloin Venäjän vastavallankumouksen päämiehen Miljukovin tunnus. Vastavallankumoukselliset ymmärsivät, että kysymys ei ole vain itsestään Neuvostoista, vaan ennen kaikkea siitä, kuka tulee niitä johtamaan.

Samana on sanottava kolhooseistakin. Kolhoosit talouden sosialistisena organisatiomuotona voivat

näyttää taloudellisen rakennustyön ihmeitä, jos niiden johdossa ovat todelliset vallankumoukselliset, bolshevikit, kommunistit. Ja päinvastoin — kolhoosit voivat joksikin ajaksi muodostua kaikenlaisen vastavallankumouksellisen toiminnan verhoksi, jos niissä tulevat isännöimään eserrät ja menshevikit, petljuralaiset upseerit ja muut valkokaartilaiset, entiset denikiniläiset ja koltshakilaiset. Tällöin on otettava huomioon se, että kolhoosit organisation muotona eivät suinkaan ole tautut neuvostovastaisten ainesten tunkeutumiselta niihin, vaan tarjoavat ensi aikoina eräitä mukavuuksiakin vastavallankumouksellisille niiden käyttämisessä väliaikaisesti hyväkseen. Niin kauan kuin talonpojat harjoittivat yksilötaloutta, he olivat hajallaan ja erillään toisistaan, jonka vuoksi neuvostovastaisten ainesten vastavallankumoukselliset hankkeet talonpoikien keskuudessa eivät voineet tuottaa suuria tuloksia. Kokonaan toisenlainen tilanne muodostuu talonpoikien siirryttyä kollektiiviseen taloudenhoitoon. Kolhoosit ovat talonpojille jo valmis joukko-organisation muoto. Sen vuoksi neuvostovastaisten ainesten tunkeutuminen kolhooseihin ja niiden neuvostovastainen toiminta voi olla paljon tehokkaampaa. On luultavaa, että neuvostovastaiset ainekset ottavat kaiken tämän huomioon. Onhan tunnettua, että eräs osa vastavallankumouksellisista esimerkiksi Pohjois-Kaukaasiassa pyrkii itse perustamaan jotain kolhoosien tapaisia käyttäen niitä maanalaisten järjestöjensä legaalisena verhona. Tunnettua myöskin on, että neuvostovastaiset ainekset useilla seuduilla, missä niitä ei vielä ole paljastettu eikä lyöty hajalle, menevät mielellään kolhooseihin, vieläpä ylis-televätkin niitä voidakseen muodostaa kolhoosien

sisälle vastavallankumouksellisen toiminnan pesäpaikkoja. Tunnettua myöskin on, että eräs osa neuvostovastaisia aineksia itse esiintyy nykyään kolhoosien puolesta, mutta ehdolla, että niissä ei olisi kommunisteja. „Kolhoosit ilman kommunisteja“ — sellaista tunnusta esitetään nykyään neuvostovastaisten ainesten keskuudessa. Siis kysymys ei ole vain itse kolhooseista sosialistisena organisatiomuotona, vaan ennen kaikkea siitä, minkälainen sisältö tähän muotoon valetaan,— kysymys on ennen kaikkea siitä, **kuka on kolhoosien etunenässä ja kuka niitä johtaa.**

Leninisin näkökannalta katsoen kolhoosit samoin kuin Neuvostotkin organisation muotona ovat ase ja ainoastaan ase. Määrätyissä olosuhteissa tämä ase voidaan suunnata vallankumousta vastaan. Se voidaan suunnata vastavallankumousta vastaan. Se voi palvella työväenluokkaa ja talonpoikaista. Määrätyissä olosuhteissa se voi palvella työväenluokan ja talonpoikaiston vihollisia. Koko kysymys on siitä, kenen käsissä tämä ase on ja ketä vastaan se suunnataan.

Tämän alkavat ymmärtää työläisten ja talonpoikien viholliset, joita johtaa luokkavaisto.

Sitä eivät valitettavasti vielä ymmärrä eräät kommunistimme.

Ja juuri siitä syystä, että eräät kommunistimme eivät ole käsittäneet tätä yksinkertaista seikkaa, — juuri siksi meillä onkin nykyään sellainen asiointila, että useissa kolhooseissa johtavat asioita hyvin naamioituneet neuvostovastaiset ainekset järjestäen siellä tuholaisuutta ja sabotaashia.

4) Maaseututyömme puutteellisuuksien neljäs syy on se, että useat paikkakunnilla toimivat toverimme

eivät ole osanneet järjestää uuteen tapaan taistelurintamaa kulakistoa vastaan, eivät ole ymmärtäneet, että luokkavihollisen ulkomuoto on viime aikoina muuttunut, että luokkavihollisen taktiikka maaseudulla on muuttunut ja että meidänkin on sitä vastaavasti muutettava omaa taktiikkaamme saavuttaaksemme voiton. Vihollinen on ymmärtänyt muuttuneen tilanteen, se on ymmärtänyt uuden järjestelmän voiman ja mahtavuuden maaseudulla ja tämän ymmärtäen se on järjestäytynyt uudella tavalla, muuttanut taktiikkaansa, — se on siirtynyt suorasta hyökkäyksestä kolhooseja vastaan myyräntyöhön. Mutta me emme ole sitä ymmärtäneet, emme ole huomanneet uutta tilannetta ja etsimme edelleenkin luokkavihollista sieltä, missä sitä ei enää ole, jatkamme edelleenkin vanhaa yksinkertaistetun taistelun taktiikkaa kulakistoa vastaan, vaikka tämä taktiikka on jo aikoja sitten vanhentunut.

Luokkavihollista etsitään kolhoosien ulkopuolelta, etsitään kuvitellen hänet mieheksi, jolla on pedon kasvot, suunnattoman suuret hampaat, jyrävä niska, katkopiippuinen kivääri kädessään. Etsitään sellaista kulakkia, jollaisena olemme nähneet hänet kuvitetuissa julisteissa. Mutta sellaisia kulakkeja ei ole ollut pinnalla enää pitkiin aikoihin. Nykyiset kulakit ja kulakkien apurit, nykyiset neuvostovastaiset ainekset maaseudulla ovat suurimmalta osaltaan „hiljaista“, „herttaista“, melkeinpä „pyhää“ väkeä. Heitä ei ole etsittävä kaukaa kolhoosista, he istuvat itse kolhoosissa, ollen siellä varastonhoitajina, taloudenhoitajina, laskuttajina, sihteereinä y.m. He eivät koskaan sano: „alas kolhoosit“. He ovat kolhoosien „puolesta“.

Mutta he harjoittavat kolhooseissa sellaista sabotaashia ja tuholaistyötä, että se ei ole kolhooseille terveydeksi. He eivät koskaan sano: „alas viljanhankinnat“. He „kannattavat“ viljanhankintoja. He „ainoastaan“ harjoittavat demagogiaa vaatien, että kolhoosi muodostaisi karjanhoitoa varten kolme kertaa suuremman reservin kuin tarve vaatii, että kolhoosi muodostaisi vakuutusvaraston, joka olisi kolme kertaa suurempi kuin tarve vaatii, että kolhoosi antaisi yhteisruokailuun 6—10 naulaa leipää jokaista työntekijää kohti päivässä j.n.e. Selvää on, että tällaisten „varastojen“ ja tällaisten yhteisruokailuun annettujen erien jälkeen, tällaisen kieron demagogian jälkeen kolhoosin taloudellinen voima on murtuva eikä viljanhankinnoille jää enää tilaa.

Jotta voitaisiin huomata sellainen ovela vihollinen ja välttyä joutumasta demagogian vaikutuksen alaiseksi tarvitaan vallankumouksellista valppautta, taitoa reväistä pois naamio viholliselta ja osoittaa kolhoosilaisille vihollisen todelliset, vastavallankumoukselliset kasvot. Mutta paljonko meillä maaseudulla on kommunisteja, joilla on nämä ominaisuudet? Usein kommunistit eivät ainoastaan jätä paljastamatta tuollaisia luokkavihollisia, vaan päinvastoin he itse joutuvat heidän kieron demagogiansa vaikutuksen alaisiksi ja laahustavat heidän perässään.

Huomaamatta luokkavihollista sen uuden naamion takaa ja osaamatta paljastaa sen konnamaisia juonia eräät toverimme useinkin rauhoittavat itseään sillä, että kulakkeja ei enää muka maailmassa ole, että neuvostovastaiset ainekset on maaseudulta jo hävitetty kulakiston luokkana likvidoimisen politiikan tuloksena

ja että tämän vuoksi voidaan sietää „puolueettomien“ kolhoosien olemassaoloa, sellaisten, jotka eivät ole bolshevistisia eivätkä neuvostovastaisia, mutta joiden on muka itsestään, niin sanoaksemme luonnonvoimaisesti tultava Neuvostovallan puolelle. Mutta se on suuri erehdys, toverit. Kulakit on lyöty hajalle, mutta heitä ei ole vielä läheskään lopullisesti nujerrettu. Eikä siinä vielä kaikki — ne eivät tule vielä piankaan lopullisesti nujerretuiksi, jos kommunistit tulevat töl-
listelemään ja heittäytyvät huolettomiksi siinä luulossa, että kulakit menevät itsestään hautaan, niin sanoaksemme luonnonvoimaista kehitystietään. Mitä tulee „puolueettomiin“ kolhooseihin, niin niitä ei yleensä ole eikä voikaan olla olemassa. „Puolueettomat“ kolhoosit ovat vain sellaisten ihmisten mielikuvitusta, jolle on annettu silmät sitä varten, etteivät he näkisi mitään. Sellaisen kärjistyneen luokkataistelun oloissa, mikä nykyään on käynnissä Neuvostomaassamme, ei „puolueettomille“ kolhooseille jää tilaa, sellaisessa tilanteessa kolhoosit voivat olla vain **joko** bolshevistisia **tahi** neuvostovastaisia. Ja ellemme me johda joitakin kolhooseja, niin se merkitsee, että niitä johtavat neuvostovastaiset ainekset. Siitä ei voi olla mitään epäilystä.

5) Ja vihdoin vielä yksi maaseututyömme puutteellisuuksien syy. Tämä syy on siinä, että aliarvioidaan kommunistien merkitystä ja vastuunalaisuutta kolhoosirakennustyössä, aliarvioidaan kommunistien merkitystä ja vastuunalaisuutta viljanhankinnoissa. Viljanhankintavaikeuksista puhuessaan kommunistit tavallisesti säilyttävät vastuun talonpoikien niskoille, väittäen, että kaikki on talonpoikien syytä. Mutta se

on kerrassaan väärin ja ehdottomasti kohtuutonta. Talonpojilla ei ole siinä mitään tekemistä. Jos on kysymys vastuunalaisuudesta ja syyllisyydestä, niin vastuu lankeaa täydelleen kommunistien osalle ja syyllisiä kaikkeen tähän olemme ainoastaan me, kommunistit.

Maailmassa ei ole eikä ole ollut toista niin voimakasta ja arvovaltaista valtaa kuin on meidän valtamme, Neuvostovalta. Maailmassa ei ole eikä ole ollut toista niin voimakasta ja niin arvovaltaista puoluetta kuin meidän puolueemme, kommunistinen puolue. Ei kukaan estä eikä voi estää meitä johtamasta kolhoosien asiaa niin kuin sitä vaativat kolhoosien edut, valtion edut. Ja kun meidän ei aina onnistu johtaa kolhoosien asiaa niin kuin leninismi sitä vaatii, kun me useinkin teemme monia karkeita, anteeksiantamattomia virheitä esimerkiksi viljanhankintojen alalla, niin syyllisiä siihen olemme me, ja vain me.

Me olemme syyllisiä siihen, että emme ole havainneet kolhoosien viljakaupan kielteisiä puolia ja olemme tehneet useita mitä karkeimpia virheitä.

Me olemme syyllisiä siihen, että monet puoluejärjestömme ovat irtaantuneet kolhooseista, jääneet lepäämään laakeriseppeleillä ja antaneet asioiden mennä omalla painollaan.

Me olemme syyllisiä siihen, että useat toverimme yhä vieläkin yliarvioivat kolhoosia joukko-organisaation muotona ymmärtämättä sitä, että kysymys ei ole niinkään paljon itse muodosta kuin siitä, että itse ottaisimme johdon käsiimme kolhooseissa ja ajaisimme pois kolhoosien johdosta neuvostovastaiset ainekset.

Me olemme syyllisiä siihen, että emme ole huomanneet uutta tilannetta emmekä ole selvittäneet itsel-

lemme myyräntyötä tekävän luokkavihollisen uutta taktiikkaa.

Herää kysymys, mitä tekemistä tässä on talonpojilla?

Tunnen kokonaisia ryhmiä kolhooseja, jotka kehittyvät ja kukoistavat, jotka täyttävät täsmällisesti valtion asettamat tehtävät ja taloudellisessa suhteessa vaurastuvat päivä päivältä. Toisaalta tunnen myöskin sellaisia kolhooseja, jotka ovat edellämainittujen kolhoosien naapureina ja jotka siitä huolimatta, että niillä on samanlainen sato kuin edellisilläkin ja samanlaiset objektiiviset olosuhteet kuin edellisillä, riutuvat ja rappeutuvat. Mikä siihen on syynä? Syynä on se, että edelliseen ryhmään kuuluvia kolhooseja johtavat todelliset kommunistit, mutta toiseen ryhmään kuuluvia kolhooseja johtavat nahjukset, joilla tosin on puolueen jäsenkirja taskussaan, mutta jotka sittenkin ovat nahjuksia.

Herää kysymys, mitä tekemistä tässä on talonpojilla?

Tuloksena kommunistien osuuden ja vastuunalaisuuden aliarvioimisesta on se, että useinkin syitä maaseututyömme puutteellisuuksiin ei etsitä sieltä, mistä niitä pitäisi etsiä, ja sen vuoksi puutteellisuudet ja epäkohdat jäävät poistamatta.

Viljanhankintavaikeuksiemme syytä ei ole etsittävä talonpojista, vaan meistä itsestämme, omista riveistämme. Sillä me olemme vallassa, meidän käytettävissämme ovat valtion mahdollisuudet, meidän kutsumuksenamme on kolhoosien johtaminen ja meidän on kannettava täysi vastuu maaseudulla tehtävästä työstä.

Sellaiset ovat ne pääsyyt, joista maaseututyömme puutteellisuudet johtuvat.

Voidaan ehkä ajatella, että olen antanut liian synkän kuvan, että koko maaseututyömme muodostuu pelkistä puutteellisuuksista. Mutta asia ei tietenkään ole niin. Tosiasiassa on maaseututyössämme näiden puutteellisuuksien ohella myöskin koko joukko mitä suurimpia ja ratkaisevia saavutuksia. Mutta sanoin jo puheeni alussa, että tehtäviini ei kuulu saavutuksiemme luonnehtiminen, että otin puhuakseni vain puutteellisuuksista maaseututyössämme.

Voidaanko nämä puutteellisuudet korjata? Voidaan ehdottomasti. Korjaammeko me ne lähiaikoina? Korjaamme ehdottomasti. Siitä ei voi olla pienintäkään epäilystä.

Olen sitä mieltä, että kone- ja traktoriasemien sekä neuvostotilojen poliittiset osastot ovat eräs niitä ratkaisevia keinoja, joiden avulla nämä puutteellisuudet voidaan poistaa mitä lyhimmissä ajassa. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)